ه کله

خو راپیښنه وکړه

د باز محمد عابد

شعرونو ټولګه

په مخ ترتیب کوونکي : سمسور حبیبي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له عابد نه مې باز ډېر خوښېږي

د ټولو عابدانو په مخ کې دې ديوال وي. زه زموږ د بهيرونو او زموږ د بنداړونو بازمحمد عابد يادوم. څو ځلې مې ورته ويلي دي چې هلکه بازه ! که نور نومونه درباندې درېدلي دي نو باز خو دې خپل نوم دی او د عابد پر ځای د غزلونو په مقطع کې باز راوله. او بيا له تا نه خو هغه ظالم باز نه جوړوو چې د زرکو او زاڼو او سپينو کوترو په وينو يې منګولې سرې وي. باز په موسکا کې راته وايي چې نه، زه د عابد نوم نه بدلوم. ځکه چې دا نوم پر ما باندې " چا " ايښی دی.موږ نه پوهيږو چې هغه ښکلی څوک به څوک وي چې باز يې عابد کړی دی. باز سره له دې چې عابد پاتې شوی، بيا يې هم دا ښکلې ګناه هر ځل کړې ده چې د غزل او سندرو په زرکو، زاڼو او کوترو يې د خپل خيال منګولې سرې کړې دي. د عابد يا په بل عبارت زموږ د بنداړونو او بهيرونو د باز دا ظلم دومره نازنين دی چې انصاف ورته په دوه لاسي سلامونه کوي. زه د باز د ګرانو لوستونکو سره د باز د کتاب په باب نه غږيږم. زه ډېرې خبرې د باز په هکله لرم. باز سره له دې چې د افغانستان د څه کم دوی لسيزې غميزې نه يې ډېر دردونه اخيستي او د ژوند شپې يې پرې شاعرانه کړې دي. فطرتاً هم شاعر دی د باز يو ورور د روسانو د شوبلې تر زنځيرونو لاندې شهيد شوی دی او د بل ورور يوه پښه يې د روسانو په ماين غوڅه شوې ده. دا غميزې او دردونه باز د خپل فطري شاعرانه طبعې په رنګ کې رنګ کړي او غزليزې کړې دي. باز دا ټولې دردونکې پيښې د تنکي زلميتوب په تنکيو شيبو کې ليدلې او د خپل تنکي غزل پر اوږو يې را رسولې دي. کله کله د غمونو او دردونو دا بارونه دومره ردانه شي چې د باز د غزلونو پر تنکۍ ملا نه راوړل کيږي. نو خامخا به د ده د زړه پر دمه ځای کې دمه جوړوي. په راتلونکې وخت کې به دا سندريز بارونه په ډېر هنر د غزلونو او سندرو پر اوږو داسې راوړي چې نه يې د غزلونو او سندرو ملاوې ماتې شي او نه سندريز بارونه ولويږي. باز لوړ دنګ ، سور او سپين سړی نه دی، بس يو موټی لونګ دی چې د غزل د سرښۍ بالغې پر سينه له زنګيدو سره جوړيږي. سترګې يې د باز غوندې ښکلې دي. کله کله يې سترګې سرې سرې ردې هم پيدا کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دې لنډۍ د رایادولو او انځورولو هنداري ښکاري:

ستـــــرګې دې سرې ردې ردې دي
ردې ردې د ښامارانو سترګې وینه

د ښارمار ذکر راغی. د مارانو او ښامارانو په لیدو به ځینې خلک بوږنیږي خو باز هغه شاعر دی چې په هر څه کې ښکلا لټوي. دی په خپل غزل کې ځای ځای د مار هغه هم د "ماري" د ښایست یادونه کوي. باز وايي چې دمار سترګې مې ډېرې خوښې دي. وايي چې د مار میناتوري شوې څرمن کې چې خدای کوم ښایست ځای کړی دی په ډېرو موزونو ښایستونو کې هم نه شته.

هـــوده د میـــنې پـــر اثر نه کوي
د سینې دښته کې مـــې مـــاره ګرځي
لړمې د مینې پـــه هـــوده کې واخله
روح مې په بین دې لـکه مــــاره ترم
د روح سرود مې ورتـــه بـــین غږوي
د سینې دښتې تـــه مې مـــــاره راځي
د روح بین غږومه چیـــرته ماره لټوم
اوبو غوندې د غره لمن کې ماره لټوم

پورتنۍ له پرتمه ډکه ښکلاپرستي د باز ځانګړنه ده. "له سرو سترګو تر سرو سترګو" په شعر کې یې د ماشومتوب په خاورو او دوړو د سرو سترګو انځور کښلی. په ځوانۍ کې یې د هغو سترګو انځور کښلی چې د ژوند په هینداره کې یې د نظر له لاسه د ارمان تصویر ښوییږي. باز ته د ده د غزل په سر سوګند ورکوو چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرو سترګو دا ډول لوبې به پرېږدي. عابد دې د تورو او کلماتو سرکښ ښامار ته د غزل شپیلۍ وغږوي او د ښایست لعل دې ترې راولجه کړي. باز دې د خیال سترګې د سندرو او غزلونو پر مرغانو سرې کاندي.
موږ څه کم دوی لسیزې غمیزې او تراژیدۍ، ځپلي خلک یو خو د غره غوندې درونه انتظار مو د صبر پر اوږو

تر دې دمه رارســـولـــــی دی.
ستا د راتـــلـــو په انتظار انتظار
دا سې ولاړ یــــم لـکه غر وي غلي
ستا د وصال روژه په خوله پاتې یم
د یتیـمانـــــو خو اختر وي غلي

لکه مخکې چې مو وویل باز فطرتاً د شاعرانه اروا څښتن دی. دی له یوې ورځې نه بلې ته پسې غزلیز کیږي. له هغې ورځې را په دې خوا چې زموږ د ادبي بنډارونو او افغان ادبي بهیر غونډې پیل شوې د باز غزل د څپو د ښایستونو ګلکځونو ته منګولې وغځولې. حالات لولپه دي خو دا چې باز د وطن ګلورین او غزلیز پسرلي ” استاد محمد صدیق پسرلي “ د هنر تر سیوري لاندې راروان دی، نو دې لولپه حالاتو ته هم د غزل د ښایست وسله نه ږدي.

سیوری مې په سر د پسرلي ګرځي
شکر د ورمو د بهــــیر غــړی یم

د باز غزل لکه د ګلاب پاڼه، لکه د پرخې دانه هم ښکلی دی او هم روڼ او بې تکلفه.

په رخسار یې لکه پرخه نه ځــاییږم
دا رنګینه حادثه مې لکه لمر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز د يوې شاعرې او مضطربې اروا څښتن دی. ځان لا زړی ورته ښکاري، د شين کيدو او غوړيدو هيله لري. سره له دې چې د غزل غوټۍ يې په غوړيدو دي، خو ويريږي چې ښکلي به مې وغورځوي:

مه مې غورځـــوه د غـورځيدو نه يم
و مې کـــــره شين بـــه شمه زړی يم
مينه غواړم، زړه غواړم له ښکليو نه
سوال يمه لا هغسې نيـــــمګړی يم

د باز په شخصيت کې مينه، ښکلا پرستي، عاطفه او صميميت ټول راټول دي. او دا ټول هغه څه دي چې د شعر روح او وجود ترې جوړيږي. باز د ماشومتوب خاطرې او د ژوند ځينې پيښې لري چې موږ په بار بار اوريدلي دي او بيا يې هم په اديدو نه مړيږو. د ماشومتوب يوه عاطفي کيسه يې ددې له پاره دلته را اخلم چې د ده په شاعرانه شخصيت او د ده په اوسنيو او راتلونکو شعرونو کې به يې عاطفي اغيز خامخا وي:

"باز ماشوم و. د نورو ماشومانو غوندې د ګوډې پران لوبه خوښه وه. خپل ګوډي پران ته يې د دې له پاره ښيښنه يې تار اچولی و چې له ګوډي پرانونو سره د جنګ په وخت کې يې تار پرې نه شي. ګوډي پران يې هوا ته جګ کړی و. ګوډي پران د وړې شاهين په شان حملې کولې، په چل چل يې ښيښنه يې تار را کش کاوه. د ګوډي پران ښيښنه يي تار يې د بل ماشوم د ګوډي پران پر ځای په آسمان کې د يوې الوتونکې توتکۍ له تنکۍ مرۍ نه راتاو شو. د تار د کشولو سره سم بې سره توتکۍ لاندې راپريوته او د باز په پښو کې ولويده. بازد توتکيو په باب ډېرې کيسې اوريدلې وې، چې دا فقيره مرغۍ ده. د دې مرګ لويه ګناه ده. د باز په سترګو کې اوښکې راغلې. د ښيښنه يي تار غوټه يې له لاسه ولويده او ګوډي پران لکه د وزر ماتې مرغه ورو ورو رالويده او اخر په يوه ونه کې بند شو. باز توتکۍ په کوچنيو لاسونو کې راواخيسته. نور ملګري ماشومان يې هم دهغې په وير کې له ځانه سره ملګري کړل. د باز په سترګو کې اوښکې پنډې وې او نورو ملګرو د ده په سترګو کې غمګينې او وارخطا سترګې ګنډلې وې. باز توتکۍ په کفن کې پټه کړه. کوچنوټی قبر يې ورته جوړ کړ او ماښام کې يې حلوا پسې وايسته."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا عاطفه او دا سې نورې ډېرې عاطفې د باز په روح کې روانې دي. زه خو فکر کوم چې دا عاطفې او دا تراژيدۍ د باز په غزل او شعر کې لا پوره پخې شوي نه دي. دی به په غزل او شعر کې هغه وخت قيامت کوي چې دا عاطفې، مينې او تراژيدۍ پوخوالي ته ورسوي او خامې ترې پاتې نه شي.

د پسرلي په وخت کې له کليو نه غرونو او شنو ورشوګانو ته کډې ليږدي، نوکله چې د بانډو ميلې ته نيږدې شي، پيغلوټې نجونې له قافلې نه د هوسيو په څېر په ترپکو ترپکو مخکې شي. په ترپ کې ميلې ته ځانونه ورسوي. د بانډو جونګړې او څېرونه جارو کړي. اورونه بل کړي او له چينو نه اوبه راوړي. همداسې د باز د شعر قافله ورو ورو روانه ده. د خيال پيغلوټې نجونې يې په غزليزوګامونو د خپل شعر له قافلې نه وړاندې روانې دي چې د ښکلا په ورشو او ميله کې ورته دمه ځای وګوري.

د شيبو شاعرانه کول د شعار دنده ده. باز بايد د ښايست او آرمان توتکۍ د شعر په دم راژوندۍ کړي. د باز د غزل مسرې بايد د هغې شوبلې د زنځيرونو انځور وي چې زموږ شيبې او آرمانونه يې شهيدان کړي دي.

د شهـــيد و ګلغـــــوټيو جنازې وي
زموږ کلي ته يې غيږ کې باغوان راوړي

د باز په غزل کې ساده ګي او رواني ده. ساده ګي په دې مانا نه چې ګنې شعريت په کې نه شته. زما مطلب دا دی چې بې ځايه او بې مفهومه ابهام، له ښکلا نه ليرې پيچلتيا او تصنع په کې نه شته. د بې مفهومه ابهام هغه پيچومی نه لري چې د لوستونکو او اوريدونکو د ذوق پښې په کې تناکې شي. ډېرې غزلې يې په لنډ او روان بحر کې دي. د غزلونو مسرې يې هم ډېر ځله له پنځو بيتونو اخوا نه اوړي. د شاعرانه طبعې الوت يې د هغه نه سترې کيدونکې مرغه غوندې نه دی چې تر ډېره په آسمان کې وګرځي راوګرځي. بس د باز د شاعرانه طبعې الوت د زرکې غوندې لنډ دی او يا کله کله د باز د غوټې په څېر تيز او لنډ دی چې په لنډه فاصله کې په يوه غوټه ښکار کوي.

د باز په غزلونو کې د غميو په څېر تراشلي او ځليدونکي مسرې ډېرې پيدا کولی شو. که په ډېرو غزلونو کې يې ښکلې او د لوړ شعريت لرونکې مسرې نه وي هم خو له شعريت او شاعرانه مفهوم نه به ډېرې راپريوتې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي. باز خپل نوي ویل شوي شعرونه موږ ته تل په ویره ویره اوروي. غزلونه یې ډېر ځله زموږ د ځوانو شاعرانو، لیکوالو او کره کتونکو ملګرو هریو نورالحبیب نثار، مصطفی سالک او حنیف خلیل د ډېرغوڅ خو ښکلي نقد (کره کتنې) د ځلوونکو او تراشونکو تیشو له تیرو څوکو تیریږي. ځکه خو د باز په شعرونو کې کمزوري شعرونه لږ موندل کیږي. د باز غزل زموږ د بهیرونو او بنډارونو نور ملګري هم اوري او لولي، خو هغوی لږه ګوزاره ورسره کوي او کله کله یې پر کمزورو مسرو هم سترګې پټوي.

د باز په غزلونو کې یو بل ټکي ته هم اشاره باید وشي چې هغه د سندریز وزن درلودل دي. د دې ډول وزن ځوند په موسیقۍ کې یو په دوه کیدای شي.

څه ښه و چې جانان په تصور کې راته ویلې
راځه کینه دمه شه زوروره چـــــیرته ځې؟
د شر د سوداګرو قافلې بازار تــــه راغلې
لږ وار وکړه د امن پیغمبره چیرتـــه ځې؟

د باز له شعر نه زیات شعریت د ده په ناسته او د ژوند سره په شاعرانه برخورد کې دی. باز لا د خپل زړه کولپ د شعر او غزل په کیلي نه و خلاص کړی چې صوفیانه او رندانه شعرونه به یې لوستل. د خانقاه په تاخ کې به یې ډیوې بلولې، اوږدې شپې به یې په الله هو روڼولې او د خپل پیر په صوفیانه کړۍ کې له ټولو مریدانو کشر مرید و. په غزلیز باګرام کې د افغانستان د اواره او مهاجرو شاعرانو ځینې شوزنده او له درده ډک شعرونه به یې د سپیدې، خپلواکۍ او ځینو نورو خپرونو کې لوستل او د ده پر شاعرانه روح یې سندریزه زلزله وروسته.

د استاد پسرلي د زرکې ترانو یې روح د سترې زرکې په څیر د وطن په سردرد کې وګرځاوه. د استاد شپون د مور ویرنې شهکار شعر په وار وار وژړاوه.

"میلون شپږ شلې نه دي چې په ګوتو دې شمیرلی"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور د ویرنې دې نیم بیتي د ده د یاد او احساس پر دښته د وطن یو نیم میلون شهیدان د ع=غاټولو په شان راوټوکول. ده په دې غاټولو کې د خپل شهید ورور انځور لټاوه چې پر سترګو به یې د اوښکو مهر ولګیده او د یوې سلګۍ سره به ترینه ټول لکه په غشو لګیدلي کبلي وتښتیدل. "بس د لمدو ختهو لړې او به دارو وي"

د شعر د ښاپیرۍ د جادو د شین ښکي طوطي له منښوکې یې کیلي راواخیسته او د خپل زړه کولپ یې پرې خلاص کړ. د نقشبندیه پیر په ځای یې د شعر له پیره نه لاس نیوی وکړ:

تعبیر یې د سندرو د مغان له پیره غواړم
بیګاه راته په خوب کې پرښته وه چې راتله

د خانقاه پر ځای یې په خپل زړه کې د شعر ډیوې ولګولې:

دا چې زه یې سره کمبه کړم، آتشي جمال د چا و ؟
ابدي فراق یې راکړ، د یو شپې وصال د چا و ؟
زما ختې تمنا د میخانې د جام لرله
خو کوزه یې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و ؟
د خستۍ په ښاریه کې د نیستۍ سودا وه ګرانه
د عابد خودي په تن وه، وایه نور مجال د چا و ؟

د باز په غزلیزه شاعرۍ باندې "د نکریزو پاڼه" نوم ایښودل شوی دی. د نکریزو پاڼه په خپل ظاهري شین والي کې د ښایست باطني سره هم لري. د نکریزو پاڼه شاعرانه ذوق ته عجیبې ښکلاوې وریادوي. د ناوې سره لاسونه، د اختر ورځ او یا پر نکریزو ټکور شوي لاسونه. د نکریزو پاڼه دا ټولې ښکلاوې په خپلباطن کې لري. خو دا باطني ښکلاوې هغه وخت ظاهروي چې د نکریزو پاڼه پاڼه په درغنې میده کاندي. د باز د غزلونو ډېر غزلتوري د نکریزو د پاڼو په څیر د حالاتو او کیفیاتو په درغنې میده شوي او د هنر د ناوې لاسونه پرې سره شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باز د شاعرۍ د بنياد خښته د کابل له درد او د باګرام د تغزل له رنګ نه جوړه شوې ده. خدای (ج) دې باز ته ډېر عمر ورکړي چې د غزلپرستو او شعر پرستو له پاره د سندرو غزليزه او ښکلې مانۍ ودانه کړي.

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښته ساتمه
په مخه مو ژيړي ګلونه
کاروان، پېښور، ناصر باغ نوی کمپ
۱۳۷۵/۹/۲۶
۱۶/۱۲/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

منګی

قدر يې زيات شو چې ستي شو په شـــــر منګی
ځکه يې پيغلې جينکۍ اوس وړي پـه سر منګی

له پښو نه سره پورې وا خـــلي خوشبويي د جونو
کلاله ځـــــــرنګ دې جـــوړ کړی په هنر منګی

غوږېږي د زړه درزا ته ايښی وي په ترخ کې د يار
له پټو زړونو باخبر وي بـــــــې خـــــبر منګی

په ډکيدو کې چې ځټ ځټ په خـندا وخنديږي
مظاهره کړي د وصـــــال پـــــــه مازيګر منګی

مور ته به څه بهانه کوي تــــــه لا وړه يې ګلې
چې د اشنا سره دې مـــات کـړ په ګودر منګی

عابده کاش چې ته کلال وای جوړول دې منګي
له خپلې ختې نه دې جـــوړ وای د دلبر منګی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوش مې د مينې په لمســـــون د ليونو پسې ځي
ترې نظر مې ستا د چم کـــــړو کوځـــــو پسې ځي

زه خو دا ستا د غمه شپه او ورځ لوګی لــــوګی يم
دا خلک نه پوهيږي هسې سپــيلنــــو پــسې ځي

دا دې کوم راز دی د وصـــــال و فـراق نه پوهيږم
ګله چې پرخه ستـــــا لــــه مخ نه پلوشو پسې ځي

راته نسيم په غــــــوږ کې وی چې پرې غزل وليکه
د يار خــــوشبـــو دې راسره غږ د پردو پسې ځي

شور ګډ شو خلکو وی چې حسن په بازار خرڅيږي
يوسف د مصر د يعــقـــــوب د اخيستو پسې ځي

دا قـــافله د ژوند عابـــد ه مخ په وړاندې درومي
خـــــومره چې تللي دي راغلي به په تلو پسې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې له لیمو نه مې نظر پریوزي
د ښکلو قدر مې په سر پریوزي

ارمان مې دا سې نیمه خوا پاتې شي
لکه چې بې دیدنه لمر پریوزي
ستا د وصال د یوې شپې په بدل
داغ مې د هجر په ځیګر پریوزي
د انتظار په للمو للمو دښتو
تور مې اوبه شي له بصر پریوزي
ته چې د کاڼي زړه سینه کې لرې
زما د آه به څه اثر پریوزي
اوس په هجران کې د وصال یادونه
لکه مرهم چې په پرهر پریوزي
هسې پنا شوې د عابد له سترګو
لکه چې ستوری د سحر پریوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې تصور مې د صـــــنم ورانیــــږي
جوړ سلسله د هـــــر ستم ورانیـــږي

په دغه بر کلي کې ځنــــګه شور دی
ملګرو بیا د چـــــا حــــــرم ورانیږي

خدای خبر بیا دي پـــــه زړه څه تیریږي
چې ستا کوڅه کې مـــې قدم ورانیږي

عابده دا ســـــي ښــــاریه کې اوسې
وران خو لا څه چې په کې سم ورانیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غیرت او ننګ جــذبه لا د پښتون شته
څو يې تن کې لا يــوه قطره د خـــون شته

که ماضي په زنده ګۍ چړې ســـرې کـړي
امیدونه مستقبل ته د ژونـــــدون شـــته

د ظلمت تیاری که شته دی لا خــو شپه ده
پسې وار هم د روښــــانــه سباوون شته

که فلک رابـــــانـدې خپلې چارې وکړې
راتـــه زیـری د زمـــا د اوښـــتون شته

که د وخت څپېرو مـــــورږ ســره جلا کړو
دې ټوټې ټوټې ولس ته پـیوستون شته

که منزل څومره مشکل وي پروا نه شته
حوصله لا د عـــــابـــد سره د یون شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د فــــاصلــــولـــړۍ د میني له نظر تیــــریږي
احساس مې وبوږني سلګۍ شي له بصر تیــــریږي

د لاشعور نه یې شعور تــــه کــډه کړې ده نـــن
جانان زما د سینې دښت کې پــــه سفر تیــریــږي

تکل مې کړی دی چې لارې د ګـــودر ښکـلــووم
ډېرې پېغلوټې په دې لار هر مازیــګر تیــریـږي

د زړه جونګړه ورانــوي پـــه یو نظر د جـــمـال
زما قاتل زما په سیمه بـــې خطــر تیـــریــږي

د سباوون زیري د لمر بانه موسکي موسکي کړي
د سپیدې څرک چې د افق په سم او غـــر تیریږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا چې زه یې سره لمبه کړم، آتشي جـــمـــال د چا و؟
ابدي فراق یې راکړ، د یوې شپې وصــــال د چـا و؟

زنــګیدمه، تــا ویـــدمه د پریـــشانه زلـــفو تال کــې
اوس چې خاورو کې لغړیږم، ها رنګینه خیال د چا و؟

زمـــــا ختـــې تـــمـــنا د میکـــدې د جـام لرله
خو کوزه یې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟

د هستۍ په ښاریه کې د نیستۍ سودا وه ګـــرانه
د عابد خودي په تن وه وایه نور مـــجـــال د چاو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پرخه د سحر چې د ازغو په څــوکــو وزانـــګي
اوښکې مې ډیوې شي د ښو په څوکو وزانـــګي

دا د زړه کنډول به ورته ډک له ارمـانـــونـو وړم
یار ته چې د عشق د منارو په څوکو وزانـــګي

ډک د تخیـــل د رنګینـــیو فـطـرتــي غــزل
پریږده چې جانان ته د بــارخو په څوکو وزانګي

طمعه د عابد لا په زړګــي کې هسې طمعه شي
لمر چې د غروب د تورو غرو په څوکو وزانګي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما قدم چې د وصال تر کـــــوره ونـــــه رسـي
د یار ښکلا دې د کمال تـــــر کـــــوره ونه رسي

چې پرې زما د امیدونو ستوري ونه بـــــریـښي
د رخسار خط دې د هلال تر کـــــوره ونـــه رسي

چې بورېنیدلي احساسات مې نیمه خوا پاتې کړي
ستا مرتبه دې د جـــلال تـــــر کـــوره ونه رسي

چې دې منگی ما سره لوبو کې مـات شوی نه وي
ستا سوال زاري دې د کلال تر کـــــوره ونه رسي

ملگرو بڼ کې به گـــلـــونــــه د غـــزل وکړي
د عابد خیال که د زوال تـــر کـــوره ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جلوې وې ستا د حسن طبیعت یې بـــــــوړناوه
ارمان چې زما سترګو د لیدو تـــــوان نـــه لاره

جذبه د مینوشی لا خوره نـــــه وه په مخفل کې
ساقي چې به هر کس په سترګو سترګو کې ځاره

ستا غم ته یې د زړه کور کې ځای ورکړلو دلـــبره
پښتون و زما عشق د پښتنو پت یې پـــالـــه

((هر څو که د هجران ځینې وصال زرغونه کیږي
دهقان د ازل کاش چې د غـــــه تخم نه کاره))*

ما وی ګنې عابد یې روان کړی دی تـــوبـــې ته
زاهد په خلوتګاه کې په جامونو ونـــمـــانځـــه

* د حافظ شیرازي د یوه بیت ژباړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

((د شفق په حنا سره کړل د فطرت نـاوې لاسونه)) *
بیا ساقي ورته تیار کړل د کـــوثـــرو ډک جامونه

طلایي وړانګې خورې شوې د اسمان په کنارو کې
طبیعت دی بوربنیدلی د مستۍ وایـــي رازونـــه

د ماضي په تورو لارو د روښان سـفر منـــزل دی
مستقبل د حال په ژبه د خوښۍ کـــــړي اوازونه

تخیل چې افاقي شي انسان ووځي لـــه هستۍ نه
د نیستۍ هسې مقام کې یې حاصل شي مقامونه

دی قدرت په کائیناتو مهربان دومره عـــابـــده
د سپرلي تازه هوا ده پرې تازه شول دماغـــونـــه

* پورتنی نیم بیتی د حمزه بابا (رح) دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما عشق او ستا ارمان غـــــاړه غــــړې
لکه وي چې ټول جهان غـــــاړه غـــړې

احساسات مې په حالاتو ژړا کـــانـــدي
اوښکې، وینې او چشمان غــــاړه غړې

دا هم وخت دی چې پر ما باندې تیریـږي
زما ژوند او ستا هجـران غـــاړه غـــړې

هغه هم راته یـــادیـــــږي د زړه ســـره
چې به سیــل ته وو روان غــــاړه غړې

دې ته هم مې د امید سترګې په لار دي
بیا عابد شي او جـــانـــان غاړه غړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور چې مې دلبر خــــــور شي
لکه یلدا کې چې سحر خـــــور شي

چې په ښکلوکو مې نظر خـــور شي
خاطر مې ستا د زړه پر سر خور شي

پالي زمونږه پال چپه لـــــیــــــدلی
خیر یادوو خو راته شر خـــور شي

باګرامه* ستا په سندریــزه سیمه
سروش د شعر راشي اثر خـور شي

دیدار دې هسې پر عابد ولـــګي
لکه پر ستورو چې قمر خـور شي

باګرام د پیښور زوړ نوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څڅوب د میني مې هر دم د زړه لــــه بـــــام پریوځي
لکه چې څاڅکی څاڅکی می، له سوري جام پریوځي

د محبت د ازموینې دې دســــــتور تـــــه ګـــوره
چې درنې هیلي مې ستا پښو ته له ناکام پـــریـوځي

تیارې خو ښې دي د رڼا ترینه امید کیدای شـــــي
پر سپین رخسار چې تاوې زلفې لکه لام پریـــوځي

داسې محفل کې به مینا په ګډېدو نه راځـــــي؟!
چې د ساقي د سترګو ست په خاص و عام پریوځي

تقسیم د میوو د ی چې کیږي د آدم پـــــه بچـــو
په داسې حال کې هم عابد د چا له پام پــــریـوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستړی ستړی ریز مریز یم، د ژوندون په ګـــرانه لاره
لکه غرڼوي چا ته شوی، د جنون په ګـــرانــــه لاره

د وجود په ملکیت مې، د خونریز لښـــکر قبضه ده
هر احساس زخمي زخمي دی، د بدلون په ګرانه لاره

دا منزل مو ناتمام دی، دغه هیلي ســـرابـــي دي
د نایاب سفر په لوري، د ګردون په ګـــرانـــه لاره

قافله د پښتنو ده، د دې دور بـــــې ســـــالاره
یو جرس د نهیلو شي، تل د یون په ګـــــرانه لاره

یو اقرار دی بس عابد، چې پښتو سره مــــو کړی
که مشکل وي هم یې پالو، د پښتون په ګرانه لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلونه وشینده پـــسرلــــیه لر او بر په سیمه
غوټۍ غوټۍ پـــه غوړیدو شه د دلبر په سیمه

د نظرونو په تـارونـــو الـتـــفـــات د مینې
ټوله فضا شي سندریـــزه د نظر پـــــه سیمه

راځه چې نن د رقیب مخکې یو له بـله زار شو
خور چې زما او ستا د مینې شي خبر په سیمه

یوه حیا داره پښتنه وه بې اســــرې ملــګرو
وه غریو نیولی چې راتلله د خیبر په سیـــمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا د عدم په غیږ کې پروت وم چې شرر دې راکړ
کالبوت د مینې ته اشنا د روح وزر دې راکړ

زما معصومې ارزو سترګې لا پرانیستې نه وې
لا مې کتلي درته نه و چې نظر دې راکړ

ما د ساحل په لویه لاره کې ستا لار څارله
د ژوند بیړۍ دې راته کړه سمندر دې راکړ

د زړه پر باغ مې میلمنه شوې د جمال پرښتې
د عشق کعبه دې راته وښوده ثمر دې راکړ

لا د الست په سجدو ومه د نور کعبې ته
لا مې سر نه و پورته کړی چې خبر دې راکړ

د تخیل په رنګینو کې مې غزل شوې
احساس د شعر دې راته کړلو هنر دې راکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا نه لوګې ستا له نظره لـــوګـــی
لکه چې پرخه شي لــــه لمــره لوګی

نن خو دا تنده مــــاتـــومه ســـاقي
توبه مې شه ستا له ســاغــــره لوګی

د جانان غم په ښـــادۍ نـــه ورکـــوم
دې عاشورا نه شه اخـــــتره لـــوګی

د کوم شپونکي کوډلې اور اخیستی؟
هلته چې وخـــتو لــــه غـــره لوګی

په کې حمزه غوندې هستي او سیـده
عابده ځان کړه له خیـــــبره لـوګـی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګله چې ستا پر مخ راښکون خور شي ښکلا خوره شي
زما د زړه د هر ارمـــــان پــــه تن کې ساه خوره شي

چې د خپل ذات په آيينه کې خــــپل تصوير وګورم
احساس مې وبوړني پر ذهن مې رڼــــا خـــوره شي

ذرې ذرې پــــلــــو شـــــې مستې مستې وځليږي
چې د سحر په افق سترګه د سبــــا خـــــوره شي

د تصور فضا مې ټوله سندريــــــزه ښـــــکاري
چې د جانان پر سرکو شونډو مې موسکا خوره شي

په يو نظر کتو يې هسې بې هو شي خـــــوره کـــړه
لکه جلوه د کوه طور چې په موسی خـــوره شـــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا چې لیمو کې نظر غــلی ښکاري
ما ته زما د مینې خـــلی ښـــکاري

قدم قدم یې ښکلو مـــــه خــاورې
پر دغې لار مې جانان تللی ښکـاري

زه د ساده حسن ساده مئـــین یـــم
ساده چې وګوري لا ښکلی ښکاري

یوه شیبه چې په کې نه وي جـــانـان
خاورې ایرې مې د زړه کلی ښکاري

چې کومې لارې د جانان لارې دي
عابد پر هغې لارې پلی ښکـاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا انتظار خـــونـــد کوي
تنده خمار خـــوند کــــوي

مینه کې رقـــیـــب منـــم
ګل سره خار خـــونـــد کوي

تل په اضطراب کــــې وي
زړه ناکرار خـــونـــد کوي

وي چې منصـــوري جذبې
ژوند خو په دار خوند کوي

ستا له التـــفـــات نه زار
ګوره نګار خـــونـــد کوي

تا وي ژوند به وبـــا یـــلې
ما وې قیمار خوند کــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پر تخیل چې مې انځور نه شي
ها دې زما د سترګو تور نه شي

چې تقدس په لیمو پور نه شي
مئینه مینه خو په زور نه شي

چې مې مزل ستا تر منزله رسي
زما قدم دې په بل لور نه شي

د زړه پر وران کابل مې څه له راځې
په کنډوالو کې آرام نور نه شي

چیرته چې زړونو کې الفت او سیږي
هلته کې ژوند په شر و شور نه شي

عابده څه چې ترینه کډه وکړو
په دې وطن کې کلی کور نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا التفات مې کړي نظر په ځمکه
بانړه مې لګي د ځيګر پــــــه ځمـکه

چې مې سبا آرمان په دار ځـــــــړوي
هرګز دې رانه شي سحر پـــه ځمـکه

اوښکو ثمر به ترينه څـــــه واخــلمه
تاسې خو کړی د غـــم کـــر په ځمکه

روح به مې خاورې سره ميـــــنه لــري
چې راته خوب راځي اکثـــر په ځمکه

*تر هندوستانه يې شغلې خورې دي
داسې روښان و لکه لـــــمر په ځمکه

هغه چې تل يــــې تخــــيل سروش و
اوس اوس اوده شو د خيبر په ځمکه

* حمزه بابا يادو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان مې داسې په ځیګر وي غلی
لکه لیمو کې چې نظر وي غلی

ستا د راتلو په انتظار انتظار
داسې ولاړ یم لکه غر وي غلی

خود به منگی دا ستا په سر ماتوي
چې لیونی دې په گورد وي غلی

ستا د وصال روژه په خوله پاتې شوم
د یتیمانو خو اختر وي غلی

زما په غم داسې جانان وي غلی
لکه د بر په غم چې لر وي غلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته خو به لاړ شې ستا تصویر مې له نظر نــــه ځي
جانانه ستا یاد مې د څېړیکو له پرهره نــه ځـــي

ما مې د زړه په شش محل د ښکلي نوم لیـــکلی
په هر ساه کې ځي راځي خو له ځیګره نـــه ځي

د ګل په غیرږه کې او سیرږي خو آرام نــــه لـــري
د پرخې مینه ازلي ده چې لـــه لمره نـــــه ځي

مورږه د خپل آرمان په څلي بـــانـــدې د پروژړل
خو دا ناسازې لا د وخـــت لـــه ستمګره نه ځي

اوس نه بنګړي ماتیږي، نه د پیغلو جونو منګي
اوس هــغـــه شـــور زموږ د کلي له ګودره نه ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظره چې نـــظر اخـــلم
لکه سپوږمۍ رڼا له لـــمر اخلم

د ديدن خوند په مازيـګر اخــلم
د هجر داغ دې په ځيـــګر اخــلم

مست ليونی دې په کوڅه درغلم
ستا د درکانې به پـه ســـر اخلم

لکه فرهاد ستا په شـيرينه مـينه
په اجاره دې آشـــنا غـــر اخلم

د سباوون د سپـــيده دم سر سم
د دوران غم په هـــر سحر اخلم

د غزل توري دې د مخ خـــالونه
جانانه زه ترينه اثـــــر اخــلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه ستا له مخه نــــور وريږي
که تجلی د کـــوه طــور وريـــږي

د زړه پر للمه مې د وصل بـــاران
څه په مستۍ څه په سرور وريږي

د تاک په ونه يې ستا نوم ليکلی
چې د ليمو نه دې انګور وريـــږي

دار به د خپلې غاړې هار جوړوم
پر ما اسرار لکه منصور وريږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د لمر ډولۍ کې د رڼا ناوې په وینو سره ده
د بې وسۍ نه توري لړې د ماښام ښکلوم

د ژوند په هر پړاو مې خو ځلې تندی مات شوی
د خپل آرمان د قتل جرم له ناکام ښکلوم

زما د ځنګ ملګري نور زما وجود نه مني
لکه سقراط په افتخار د زهرو جام ښکلوم

زما په برخه آزادي لویه ګناه ده منم
لکه د زرکې د ښکاري خور شوی دام ښکلوم

د پښتونخوا دغرو سرونه مې په وینو سره دي
زه هم قاتل یم او مقتول یمه الزام ښکلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غزل غزل شه چې دې ولیکم غــــزل جـــانــــان
د ښکلا غوټې دې راسپـــــړم ول پـــه ول جانان

لکه په وریځو کې سپوږمــۍ چې پټېټانی کوي
داسې له مانه پـــټوي مـــخ پـــه وربل جانان

زه به د مینې دې معصوم آرمـان تـــه څه ووایم
چې رانه غواړي په یوه لـحظه څـو ځــل جانان

زه د خزان او د بهار څـه منتبار خـــونـــه یـم
ما مې په زړه داسې کــرلی لکه ګـل جــانـــان

د ښکلیو خوی د غلچکو دی پام کوئ ملګرو
داسې یې زړه له عابد وړی لکه غل جـــانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه هینداره مې هغه ماتوي
د ځان تصویر څه په مزه ماتوي

دا سې سپرلي سره یو ځای مه راځه
چې مې د هر عمر توبه ماتوي

د دیدن تندې دومره واخیستمه
چې مې په شین سهار روژه ماتوي

د ښکلیو یاد د غلچکیو په څیر
په سپینه ورځ د زړه جندره ماتوي

کاروان د ژوند په سترو سترو لارو
په کوم حسین پړاو دمه ماتوي؟

مستان یې څښي د مستۍ زور ښیي
د شیخ په سر تشه کوزه ماتوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مې جانان د زړه له تـــــلـــه وتـــی
بس تغزل مې له غـــــزلـــــــه وتـــی

د ژوند منزل ته بلا لار پـــــــرتــــه ده
د روح کاروان مې لـــــه مـــــزله وتی

په کومه لاره بـــــه دې لاره خـــــارم؟
اوس چې قدم مې ستـــا له پله وتی

د ګل رخسار د رنـــــګيـــنيو پسې
د زړه بلـــبل مـــــې له ګوګله وتی

ستوری د بخت يې پر آسمان ځليږي
چې روغ تندی ستـــا له درشله وتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېرې ارزوګانې مې په خوږ زړه کې نیمګړې شـــوې
ځوانې حوصلې مې د امید په لار کې ستړې شـــوې

تا چې سوداګر د مرګ په پوله د ژوند کیـــــــنول
پوه شو مه باداره چې او به دې راتـــه خـــړې شوې

نشته د پاکۍ یوه ذره ستا په نـــاپـــاک وجود
ستا فلیتې چارې اهریـــمنـــــه پـــوروړې شوې

موږ د سباوون زیرې ته ټول وجود غـــوږونـــه وو
غیږ کې د سحر مو په نصیب د ماښام لــــړې شوې

ستا د محلونو نه کوم تپ مـــــوږ تـــه راغلی دی
ستا له لاسه ورانې چې د خوار ولس جونګړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یوه سلګۍ مې له اجل نه ستنه کړې په زور
سترګې مې برندې پاتې شوې د جانان په تمه

د زړه پر للمه مې د ګلو لښته وکرله
لاس په دعا لکه دهقان یم د باران په تمه

د زړه کوترې مې اولوت کړی د عرش په لورې
شیبه شیبه مې انتظار ده د یزدان په تمه

د نهیلو د جرس کړنګ شي د منزل په طرف
کاروان مې لوټ شي لویه لار کې د ځاروان په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زنده گي مې ښکلې د ېره په هنر خوري
ليوني يې د رکـــــانې زما سر خوري

په رخسار يې لکــــه پــر خه نه ځاييږم
دا رنگينه حادثه مې لـــکه لمر خوري

دا معصوم آرمان مې ځنگه ليونی شو
د وصال په شپه غمونــه د سحر خوري

څه وجود مې د وطن غمـــونـــو وخوړ
څه چې پاتی دی هغه رانه دلبر خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د حسن زور دې لا په سترګو کـــــې دی
ښکلی انځور دې لا په سترګـــو کې دی

راته کوې چې د مستــــــانـــو کیسې
کوم شرابخور دې لا په سترګو کـــې دی

اوس خو زه هومره بې ادبـــه نـــه یم
ګله ! پیغور دې لا په سترګو کـــې دی

ځنګه به نن د بوسې سوال وکـــړمــه
پرونی پور دې لا په سترګو کـــې دی

د دیدن تنده مې نـــن نـــه ماتوي
ساغر نسکور دې لا په سترګو کې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سکنی ماښام یم مازیګر خـــو نه یم
د پیغلو جونو مست ګودر خو نه یم

چې بې له تا مې سترګې نه غړيږي
ستا په ککیو کې نظر خو نـــه یم

چې د جانان په بام دوره دوره شي
زه د کوترو څه لښکر خو نـــه یم

بې ارادې مې چې بانه رپـــيږي
د چا په لاره کې سفر خو نـــه یم

څه له ټوټکې او تاویزونه کوې
زه د پیریانو څه اثر خو نـــه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه د درد مې په پرهر کې ويـــــښ شـــه
د مينې خوب شه په نظر کې ويــــښ شـــه

چې د ربا د قافلې جـــــــرس شـــــــي
د سپيده دم په خير سحر کې ويـــــښ شه

لکه شپونکی د ژوند شپيلۍ غــــــږوي
دا سې په نيمه شپه په غر کې ويـــــښ شه

د گلرخانو چې نظـــــــــر مــــاتــوي
د سپيلني په خير شرر کې ويـــــښ شه

چې د عمل پـــــــه ډگـــــر وځليږي
پښتون زلمی شه په سنگر کې ويښ شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ستا ياد کې دم په دم ښويږي
پر وچه ځمکه مــــې قـــدم ښويږي

د رقيب نوم مې چې غزل کې راشي
خدا يږو له ګوتو مې قلم ښـــويږي

نور به کچکول ورځنې نه جوړوم
چې مې له لپو نه کرم ښـــويـــږي

ښايي د درد به حوصله نه لـــري
چې له زخمونو مې مرهم ښويږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په نظر د نظر تار تـــــړمــــــه
څومره اسان په هوا لار تـــــړمــه

لړ مې د مينې په هوده کې واخــــله
روح مې په بين دې لکه مار تـــړمه

نه دې راځي خو د راتلو پـــــه تمه
غوټې په زړه د انـــتـــــظار تړمه

که مې مراد په زيارتـــو شي پوره
زه به دسمال په هـــــر مينار تړمه

له زخمي اوښکو نه اميل جوړوم
پـــه جنتي غـــــاړه زنــــار تړمه

عــابــــده ته دې خاطر مه درنوه
که زه پـــــه ســـر د ګناه بار تړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که ستا تصویر په هـــــره لاره گـرځي
پسې زمــــا د زړه هيــــنداره گـرځي

شپـــه کې د خيال په ترون ستا په لټون
راسره ستوري تــــر سهار گـــــرځـــي

هوده د مينې پرې اثـــــر نـــه کـــوي
د سينې دښتې کې مې ماره گـرځـــي

څوک به مې ور د زړګي وټـــکـــوي؟
لکه زما څوک بيقراره گــــرځـــي؟

د کوم حسين نوم يې پر ډډ لـــيـکلی
کاروان * چې داسې له چناره گرځي

* زما خوږ ملگری پير محمد ((کاروان))

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لاس او پښې وهمه ستــــــړی ستــــــړی یم
مینې کې دې هسې اوبــــــــو وړی یم
مه مې غورځوه د غـــــورځیـــدو نه یم
ومې کره شـــــین به شـــــمه زړی یم
مینه غوارم. زړه غوارم له ښکلـــیـــو نه
سوال یمه لا هغـــــسې نیمـــګړی یم
مه ویریږه، خوله مې نه شته نه دې خورم
زار نــــه لـــرم، مار نه یمه، پړی یم
مـــا باندې احسان چې وخته ونه کړې
زه مـــــې د ژوندون پر اوږو مړی یم
سیوری مې پر ســـر د پسرلي* ګرځي
شکر د وږمو د بـــهیـــــر غـړی یم

* استاد شاعر محمد صدیق پسرلی او افغان ادبي بهیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وتره مې په اوښکو کړه تـــــود ه ځمکه
غم مې وکرلو پـــــه ښــوره ځــــمکه

پام کوه قدم مې په زړګــــــي مــــه ږده
يبلې پښې ځوک کله ږدي په سره ځمکه

پرېږده چې دا وچې شونډې کيـــــږدمه
ستا د رخسارونو په لمده ځمـــــــکه

ځنګه به يې کړ ښيرازه کـــــيږي نه !
موږه او به کړې په خـــولـه ځــــمکه

تا ته به خوږه نشه د ميـــــنې شـــم
بنګ يمه پخيږيم په ترخه ځــــمکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توبه مې وایسته سحر ویـــــــریـــږم
چې له مغرب راخیژي لمر ویـــریـــږم

په شوخ نظر چې راته ونه ګـــــوري
له شوخو سترګو نه اکثر ویـــریـــږم

یام چې د نه راتلو یې و نه وایـــــې !
ریباره زه له دې خبر ویـــــریـــږم

لکه شبنم د ګل په پـــاڼـــه پـــاڼه
زه د تودو خې له اثــــر ویـــریـــږم

د زړه زخمي کابل مې نور مه چیړئ
چیرته ناسور نه شي پرهر ویریـــږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بې له تانه ګرانه ډېره ګرانـــــه زنـده ګـــي ده
په مینه مینه وګوره جانانه زنـــــده ګـــي ده

چې تا مینه راکړې ده، چې ته مې زړه کې اوسې
بس تا پورې تړلې مې آرمانه زنـــده ګـــي ده

د زړه پر للمه للمه مې جـــانـــانـه راوریــږه
په دښته د ګلونو له بارانــــه زنـــده ګي ده

حسین پړاو دې مخکې دی قدم پـــه قدم اخله
دمه د یار په کلي شه کاروان زنـــده ګـــي ده

لمر غیـږه خلاصه کړې ده ذرې په کې نخـــیږي
سحر په مستۍ راغی څه روښانه زنده ګـی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په رخسار د غزل توري نـــاځي
که د آسمان په لمن ستوري نـــاځي

آرمان مې ستا لار ته ګوري نــاځي
د زورور ډول ته کمزوري ناځـــــي

د جانان یاد مې زړه ته داسې راځي
لکه له لمر چې ذرې اوري نـــاځي

دتخیل په تال مې داســې زانګي
لکه زنځیر چې د ورښوري ناځي

د مینې باد په مازیــــګر راوله
په مازیګر د چنار سیوري ناځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن د آرمان کلي کې شـــــپه تـــــیروم
ځم د جانان کلي کې شـــــپه تـــــیروم

د زړه پر للمه به مې وتـــــوکیـــــږي
چې د باران کلي کې شـــــپه تـــــیروم

له پرښتو سره مــــې کــــړې وعــــده
د لوی آسمان کلي کې شـــــپه تـــیروم

د ښار لوګو کې مې ساه تنګه شـــــوله
یمه روان کلي کې شـــــپـــه تـــــیروم

چې تخیل مې د غزل رنګـــــــین شي
ځم د ((کاروان)) کلي کې شپه تیروم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له تندې مرمه خو روژه ســـاتـــمه
په خم کې لامبمه توبه ســـاتـــمه

یو لاس کې توره بل کې نیـــسم قلم
زه د خوشحال بابا ورثه ســـاتــمه

په زړه کې لولم سیپارې د مـــینې
په تاخ کې بنده خلاصه ســـاتــمه

چیرته په غم باندې هم نه ښـــخیږي
لیمه کې اوښکه پښتنه ســـاتــمه

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرښـــته ساتمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه زخمونه به د زلفو په تار وګنډمه
د نظر څار به ستا د کلي په لار وګنډمه

چې زمانه پرې ګواهي زموږ د مینې وايي
د جانان نوم به په تنه د چنار وګنډمه

څو مره به ښه شي چې رنګونه د فطرت شي یو ځای
د لمر ذرې به ګله ستا په رخسار وګنډمه

کسات به زه د خپل قاتل جانان نه څنګه واخلم؟
بس خو جنډه به د آرمان په مزار وګنډمه

سل کاله کیږي یو ظالم په بې رحمۍ شلولی
ځم چې د لړاو بر د غرونو پرهار وګنډمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د نغمو له ښاره ساز و سامان راوړي
تخيل ته مې سندرې جانان راوړي

په ورځ ستا د مخ خالونه زړونه يوسي
د شپې ستوري په لمن کې آسمان راوړي

د ښکلو کو خط و خال وي په کې نغښتی
چې مهار د غزلونو کاروان راوړي

ته د خپل حسن له زوره څه خبر يې؟
چې تور زړي د رته ګوري ايمان راوړي

د شهيدو ګلغوټيو جنازې وي
زمونږ کلي ته يې غيږ کې باغوان راوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خیر دی که د ژوند په ژرنده دل شومه
ستا ملالو سترګو ته کجل شـــــومه

چا به راته نثر چـــا به نظـــــم وی
ستا په خوله چې درغـــلم غزل شومه

څو مره ښه نازونه شو یـــــو ځای سره
زه چې سپلنی ستا د وربـــــل شومه

یا د کلي خلکو وا وریځ مړ مـــــې کړئ
مینه کې که خپل جانان ته غل شومه

راشه چې مې بې له تانه روح نه ځي
څو ځلې میلمه که د اجل شـــــومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مازیگر نه لري گودر نه لري
زموږه کلی خو اختر نه لري

موږه په داسې چم کې ساه اخلو
چې ماښامونه یې سحر نه لري

پر ځای د سرې یې بارود خوړلي
ځمکې مو شاړې شولې کر نه لري

مرگی پر موږه د ویر ساندې وایي
د ژوند نغمې پر موږ باور نه لري

جانانه کله خو راپیښه وکړه
زما د زړه جونگړه ور نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له سازه مې د روح یوه نغمه وه چې راتـــــله
که ستا د نرګسي ګیسو وږمه چې راتـــــله

حرم کې مې د زړه چې یو صنم دیره کیـــــده
قدم په قدم مخکې بتکده وه چې راتـــــله

غبار د تصور له آیینې مې چـــې صفــا شو
د باد په خیر زما په لور هـــغـه وه چې راتله

ستا نوم مې لا په ژبه باندې نه و پوره شوی
په شونډو مې د مینې زمزمــه وه چې راتله

تعبیر یې د سندرو د مغان لــه پیره غوارم
بیګا راته په خوب کې پرښته وه چې راتله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له کوم ځنگله نه ورته لاره راځي
هره بلا مو چې ترښاره راځي

د زړه پر ځمکه شنه کوي زخمونه
ښکلي له څه رنگین بهاره راځي

لکه چې خپل همزاد مې وموندلو
چې ورک تصویر ته مې هینداره راځي

د روح سرود مې ورته بین غږوي
د سینې دښتې ته مې ماره راځي

د زړه له شوره لا وتلی نه یم
د مینې غږ له دې بازاره راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د ژوند د حسرتونو تن کې ساه مـــــړه کيـــږي
لړيې لاس ونيسئ ډيوه رپي رڼا مــــړه کيـــــږي

هوا ګير زړه مې داسې ولي د نظر پـــه ګـــاټـــو
لکه ويشتلې مرغۍ څرخي په هـــوا مـــــړه کيږي

راته يو چا له ميکدې نه د تـــــوبـــــې وويــل
ما ويل نه، نه رنګينه غوندې ګـــناه مـــړه کيـــږي

له خاورو پورته شه ملالې پيغلې چـــيغـــــه وکړه
ميوند خو څه کړې چې لا ټوله پښتونخوا مړه کيږي

خدايه د کومې ګناه غچ دې رانه دلـــــته اخـــلې؟
لا مې آمين په ژبه ګرځي چې دعـــا مـړه کـــــيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تصور کې چې دلبـــــــر نیــــــسم
لکه د وریځو غیږ کې لمـــر نیــــسم

دې ماښامونو راته هیڅ را نـــــه کړل
د ښکلیو لار په سپین سحر نیـــسم

بیګا مې ټوله شپه منـــــتر ویـــلی
څوک په هوده کې د نــــظر نیسم

چا رانه زړه لکه د غـــــل وړی دی
ښکلیو کې ګورم څوک اوتر نیسم

چې صحیفې ورته د میـــنې راځي
ځم چیرته دا سې پیغـــــمبر نیسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د روح بېن غږومه چيرته ماره لټوم
اوبو غوندې د غره لمن کې لاره لټوم

د باد په خير چې ښکته پورته ګرځم لالهانده
تصوير له چا نه ورک يمه هينداره لټوم

چې زړونه تخنوي داسې نغمې درځنې غواړم
تارونو کې دې هغه تار ستاره لټوم

اول به مې د زړه په دريځو کې راپيدا شي
که نه شو بيا به ستوري په کراره لټوم

سرونه به ډېر ګرځي خو چې زه پسې ګرځېږم
يو سر چې سلسله يې ځي تر داره لټوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه ګریوان ته د اسې اچوي نظر لاســـونـه
لکه د وریځو لمن وخیري د لمر لاســـــونـه

زه به یې هم د امتیانو صف کې ودریــــــږم
که مې پر سر تیر کړي د مینې پیغمبر لاسونه

خدایه د نور باران شیــــبه شیـــبه راوورو ه
بدرنګې شپې پر مرۍ اینبې د سحر لاسونه

د بې وسۍ مې جوړې پته تا ته نـــه لګیږي
ته چې ښیرو ته غځوې هر مازیـــګر لاسونه

زموږ په کلي کې د وینو د غـج زیـري کیږي
د هر دریم سړي په وینو سره اکـــثر لاسونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ليمو نه چې بهر شولې نظره چيرته ځې؟
له غرونو چې پناه شوې ښکليه لمره چيرته ځې؟

څه رخه دې مئينو سره کيږي او که څنګه
ماښام ته چې نيږدې شوې مازيګره چيرته ځې؟

د زړه پر للمه دښته مې يو څوک خو رازرغون کړه
ايسار شه پسرليه مروره چيرته ځې؟

څه ښه وو چې جانان په تصور کې راته ويلې
راځه کينه دمه شه زوروره چيرته ځې؟

د شر د سوداګرو قافلې بازار ته راغلې
لږ وار وکړه د امن پيغمبره چيرته ځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورانې مې کړې لاس کې د تلې کـــربښې
مه جوړوه ماته په تـــــــندي کـــربښې

ښايي چې تصوير به جوړوي د چـــــا
کاږي چې پر ځمکه ليوني کـــــربښــې

زړه کې زما لاړې تــــــيروي ګــلـه !
ستا په مخ چې راکاږي ازغي کربښـې

پاڼه مې د ژوند پخپله تــــوره کړه
هسې وايم دا دي ازلي کـــــــربښـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

صنم مې زړه ته ځي راځي هردم په هره ورځ
پوښتنه خو د ګل کوي شبنم په هره ورځ

هم هغه څو شېبې مې د ژوندون د خوشحالۍ وې
جانان چې راته راوړي نوی غم په هره ورځ

دا خلک خو ړانده نه دي چې نه ورته ښکارېږي
که څو مو په سرونو ږدي قدم په هره ورځ

دا څوک دي چې زخمونه پر موږ پلوري له قديمه
دا څوک دي رانه يوسي چې مرهم په هره ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښکليو اننګوته مـــــې نظر غـــــځـــوي لاس
سپوږمۍ د څوارلسمې ته خو لمر غځـــــوي لاس

اوس ګورو به چې چا ده د قسمت لـــوبـــه ګټلې
د مينې پيغمبر د چا پـــه ســـــر غځـــوي لاس؟

د کوم مئين په قتل پسې وتې ده لـــــه کــــوره
په ناز په کرشمه لکه خنـــــجر غــځـــوي لاس

د چا د ګريوان تار تار يې په ګوتو کې نيـــــولــی
دا شوخې شيوه ګرې خو اکثر غـــځـــــوي لاس

که خدای کول جانان به مې لاسونو کې لاس راکړي
خلک وايي چې اختر کې مرور غـــځـــوي لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو څوک خو مې يو ځـــــل د زړه په لار راواړه
خدايه په مئين زړه مې پـــــرهـــــار راواړه

ښکلي دې په ځمکه دا سې ګرځي لکه ستوري
يو څو خو پرې د مينې په مــــــدار راواړه

ساقي د ميکدې نه دې نن تش لاســونه نه ځم
په لپو لپو ستـــــرګـــو کې خمار راواړه

هينداره مې د زړه ورپسې ورکه ورکه ګرځي
تصوير پرې د کوم ښکلي پـرې وار راواړه

چې غرږ د ستار نه خيژي د څــــو څو تارونه
جانانه لږ په څـــانـګه د چـــنار راواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تارونه دي د زلفو په رخسار وزنګوه
پر غاړه مي لاسونه لکه هار وزنګوه

يو چا رانه جامونه د نظر وتښتول
بنګي آشنا په بنګو مي خمار وزنګوه

د وړانګو په مهار کي د رڼا کاروانه راشه
حسين سهار د کلي په چنار وزنګوه

جانانه هنګامه د ميني ورځ په ورځ سړيږي
يو سر خو چيرته نن سبا په دار وزنګوه

موسکا دي سندريزه کړه د ذوق پرښتي راشه
دردونه مي نغمه کي د ستار وزنګوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلی شه، له خپل ښايست نه ښکلی شه
نن خو د غماز د سترګو خـــلی شـــه

زه ورنه په سترګو کې څه وغــــــوا ړم
دی راته غوسه شي وايي، غـــلی شه!

ما د خپل بهير ســــره ملګری کـــړه
وخته! لږ خو ماته پــــښه نيولی شه

زړکې يې لمنو تـــــه راغــــلي دي
بازه د وطن غرونو کـــــې غــلی شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا څوک مئین د هوش له ښاره وځي
د لیونو په ورکه لاره وځي

نغمې د مینې له ستار وځي
که د درد څړیکه له پرهاره وځي
دلته د مینې لیوني او سیږي
دلته هر ستوری له مداره وځي
له چا نه ښکلی جانان مخ اړوي؟
که د پاړو له هودې ماره وځي
بیا به تصویر د کوم یو ښکلي راوړي
د زړه له کوره مې هینداره وځي

موږه د مینې دنیا هم ولیده
د کار سړي په کې له کاره وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومتوب

راته یاد یږي هغه تیر وختونه
چې په غرمو به ګرځیدم، ګرځیدم
ستا په کوڅه کې به د چاله ویرې
لکه د پاڼې رپیدم، رپیدم
چې یېلې پښې به مې په ځمکه سرې شوې
پنا مې وړه ستا د دیوال سیوري ته
ستا د دیوال خوشبو به داسې مست کړم
لکه د ګلو د شمال سیوري ته
په لوږه تنده باندې نه پوهیدم
نه به غرمه نه مازیګر مې لیدو
ستا په لټون پسې به زه جانانه
ګرځیدم څو پورې چې لمر مې لیدو
خو اوس د داسې وخت پنجو کې ګیر یم
چې مې په ګرانه تن ته ساه راځي
جانانه ستا په غم به څه وژاړم
چې په خپل ځان باندې ژړا راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سرو سترګو تر سرو سترګو

پرون چې ما په آیینه کې کتل
راته کیسې د ماشومتوب یادیدې

زه به په چیغو چیغو کورته راغلم
مورجانې زه به ستا و لور ته راغلم

زما به سترګې وې له خاورډکې
هم به مې سر و له ګردونو نه ډک

تا به نارې کړې چې قربان دې شمه
بیا دې له چا پره شوخې کړې ده

تا به د خپل پوړنې پیڅکې باندې
زما له سترګو خاورې پاکې کړلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم به زما له سره ټول گردونه تا وځنډل
راته به ستغې سپـــورې تـــا وکړلې

چې مخ او سر به دې راو میـــــــنځلو
زما به سترگې تکې سرې ښکاریدې

تا به مې سترگې راته تورې کـــړلې

*   *   *

خو نن چې بیا زما په سترگو کې د چا له غمه
و وینو سیند بهیده

ما آیینې ته کتل
زما تصویر په آیینه کې زنگیده، زنگیده

ما ویل چې اوس به له هینداري نه راوښوییږي
تا راته څه په عاجزۍ وویل:

((زو یه لو گې دې شمه و دې گرځم
نوره د سرو سترگو دا لوبه پریږده))

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعات

سپرلیه هغه به زمـــــورږ د خـــــوارو کلی وي چې
ګلونــــــه ټول په وینو سره وي او بل رنګ نه کوي
دا زمـــــانـــــه لکه چې نور زمورږ وجود نه مني
عجیبه نه ده چې احساس مو لا غورځنګ نه کوي

* * *

وخت به مورږ ته ځنـــګه ګلورینه فضا جوړه کړي
غرږ د پسرلي وي خو لـــــه ورایـــه خزان وخاندي
لا د ګلغوټیو ستوني ډک دي له بـــــاروتـــو نه
تاته به په کومه خوله سپرلیه ګلان وخـــــانـــدي

* * *

پام کوه سپرلیه چې زمورږ کلي تــــه رانــه شې
ته به د باروتو دې وطن ته څه تحـــفـــه راوړې
اوس زمورږ د کلي چنارونه ځالې نـــه لـــري
ته به د بلبل د غم نوا ته څه نغـــمـــــه راوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دلته د وخت د نابلدو خلکو خوا کې اوسو
دلته کې موږه ساه په بیه اخلو ژوند تیروو
دلته زموږ احساس بندي دی څه ویلی نه شو
ترخې خبرې د هر چا لکه د قند تیروو

* * *

څنګه ژړ مې د آرمان قاتل جوړیږي
محتسبه لا مې هغسې ځواني ده
د ښار مشره ستا د امن ښاریه کې
هر څه ګران دي د سرونو ارزاني ده

* * *

پر سپین رخسار چې زلفې لام ولګي
لکه روژه کې چې ماښام ولګي
د تن رګونه مې موسکي موسکي شي
غږ چې په غوږ زما د جام ولګي

* * *

لمر چې د غروب په غرغره شي راته وخاندي
جوړه طبیعت کې نظاره شي راته وخاندي
سترګو د جانان که د مغلو خصلت غوره کړ
مینه پښتنه یې تاتره شي راته وخاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د انتظار په تـــــريـــــخ نـــظر کې مې لا
د امیدونو څه خــــوا ږه پــــــاتــــې دي
وخته رفتار کــــــې دي کــــــرار راوله
ستا له منزله پښتانه پــــــاتــــــې دي

لو

دی

د

لونګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزل " باز " او د هنر کوترې

خدایزده چې د بني آدم په ارواح کې یې ولې داسې مزې پېیلي دي، چې د موسیقي له شرنګ سره په ګډا راځي او د غزل په اوریدلو او یا لوستلو سره غزونې کوي. خبره د غزل او موسیقۍ په وروولۍ او خورلنۍ کې نه ده، پوښتنه د دې ده، چې کله خو ځینې غزلونه د خپل هر بیت له خوندور سُر و تال سره ځان یو ګام موسیقي ته نږدې کوي.زه دلته د غزلونو وزني رغښت هم نه یادوم، څه ډول وو ایم؟ موخه مې په شعر کې یو ډول پټ " خوند " دی، چې د پښتو غزل په اوسني بهیر کې یې ځان په نویو ریښو ټینګ کړی دی او همدا ځانګړنه (چې زه یې د خپلې ژبې د لنډوالي له امله خوند بولم) ورو ورو په یوه " معیار " بدلیږي، هسې معیار چې وکړای شي شعر له خبرو او کره له ناکره څخه بیل کړای شي.

خدای (ج) شته چې زه د ښاغلي عابد د شعرونو شنه کلي ته د همدغه " خوند " پر کوڅه ورننوتی یم او ډېرځله یې غزلو زما په اروا کې سندریز مزې خوځولي دي او که د ده شعرونو ته ګورم هم نو د کتنې د معیار سترګې به مې همدا خوند وي.

زما پر اند دغسې خوندورهځانګړنه د غزل لیکنې په همدې اوسمهالي بهیر کې ښاغلي کاروان ډېره ځلولې او د " بهیر " له لارې د څو تنو په شمیر کې تر عابد پورې هم رارسیدلې ده، چې د شاعر له ذهن څخه د اوریدونکو یا لوستونکو پر ذهن تر کیناستلو پورې د یوې منظمې پروسې په توګه طرح کیږي او د دې پروسې د علمي کولو ډېرې چارې د شاعر په کار پورې اړوندې دي، چې له نیکه مرغه د عابد صاحب داسې کار د غزل لیکنې په برخه کې بریالی دی. لومړی خو ښایي په ره بیت کې د نوې سکالو " موضوع " هستونې لپاره هڅه وي او دا هڅه شاعر هنري نوښت ته نږدې کوي. په دوهم ګام کې د سکالو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارايې لپاره د کلماتو د ټاکلو چاره ده. شاعر غواړي چې هره شاعرانه کلمه داسې وټاکي، چې د يوه ځانګړي هنري موقعيت استازيتوب وکړای شي. د شاعرانه ژبې په وړاندې د شاعر مسووليت له همدغه ځای څخه پيل کيږي، دريمه چاره له قافيې او رديف سره د ټول بيت ښکلی پيوند دی. دا پيوند هم هنري ظرافت ته اړتيا لري. له دې وروسته د فنی تلازماتو رغونه پيليږي، چې د شعر قافيوينوښت، آهنګ او د ټاکلي وزم په پام کې نيول دي. د ښاغلي عابد دا بيلګې په مرسته راغواړو:

څنګه چې ښکلي له وعدې نه وځي
داسې مې زړه له ارادې نه وځي
لمر د زرينو وړانګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تيارې نه وځي
ورسره ستا د نامه توري ځغلي
هر اسويلی مې چې له خولې نه وځي
د کوم هوښيار ښکلي په لټه پسې
يو ليونی له ميکدې نه وځي
ښکاري جانانه په ايمان يې وايه
باز به دې کله له پنجې نه وځي

عابد هڅه کو، چې ټول شعري کلمات يې داسې يو انځور رامنځ ته کړي، چې وکړای شي د شاعر د نظر وړ نوښت پر لوستونکو ومني.

زموږ دا شاعر ډېر ځله خپل برسيرن او ښکاره عواطف ارايېه کوي، چې له ټولو سره شريک دي. د همداسې شريکو عواطفو موندل او بيا ښکلې اوډنه پر هر چا د شعر د منلو په چاره کې مرسته کوي. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا په وړاندې داسې ساده، خو ښکلی او نوی عکس العمل ډېرو احساس کړی، خو په لړو شعرونو کې راغلی دی.

چا پسې ورک زما نظر ګرځي
ښکلي چې ګورم په ما سر ګرځي
په شاعرۍ کې "مهال" د عابد همزولی دی. زه د خپلې دغې ادعا د زبات لپاره لاسوندی لرم او هغه د شاعر هنري صداقت دی. شاعر چې د خپل ژوند مهال تنده پوره لمس کړي، ویې زغمي او په وجود کې یې په احساس بدله شي، بیا نو دغه احساس په خورا طبیعي توګه د هنر قلمرو ته راشي او په شعر بدل شي. هغه هم داسې چې دا احساس په پوره صداقت له ټولنې سره شریک شي ، شاعرانه صمیمیت هم له همدې صداقت څخه سرچینه اخلي. هر کله چې شاعر له خپل مهال سره همزولی شي او خوږه ژبه ولري، نو هنري زېږونې به یې خورا صمیمي وي. ګران عابد په خپلو غزلو کې همداسې یو صمیمي شاعر دی.
د عابد غزلې مو ډېرې یادې کړې ځکه د هغه په کتاب کې غزلې ډېرې او نور شعري فورمونه لږ دي. څو آزاد شعرونه هم شته، چې کړای شي په دغه جوله کې شاعر د بریالیتوب نښې راڅرګندې کړي "وروستۍ ټپه" یو ښکلی تصویري شعر دی، شاعر د خپلې هنري موخې په تمثیل کې بریالی دی او په ډېره ځیرنه هپل هر شعري انځور بشپړ ارايیه کوي. ژبه یې هم خوږه ده د "هائیکو" ګانو په هکله څه نه وا اسم ویلای، ځکه چې ډېر ورسره بلد نه یم، خو څلورومه هائیکو:
اوس چې او به له ورخه تیرې شولې....
د یوې ښکلې ګناه ظریف او سمبولیک اعتراف انځوروي.
زموږ دا شاعر ډېره موده د "افغان ادبي بهیر" د شاعرانه منارو بلال وي، چې د ښکلا او هنر د مذهب نورو مومنو "شاعرانو" ته د مینې د نمانځنو بلنه ورکوي. کله خو دغه بلنې خپله په شعر بدلې شي او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

شارع څخه په شعر د شعر د لوستلو هيله شوې ده، ځنې داسې شاعرانه بلنې په دغه ټولګه کې راغلي دي، چې په زړه پورې جوړښت لري.
د عابد په غزلو کې يوه بله ځانګړنه، چې زما تر سترګو شوه، دا وه چې دی د ګڼ شمير شعرونو په مقاطعو کې له خپل نوم "باز" سره کوتره، زرکه، وزر او دوی پورې اړوند شاعرانه ترکيبونه کاروي، مګر دغه تکرار ته ځکه حسن تکرار ويلای شو، چې هره مقطع بيل خوند او بيل رنګ لري. د دغو کلماتو هره هنري پيښنه ډېره ښکلې راغلې ده او لوستونکي ته د ډېر تکرار احساس نه پيدا کوي دا حو بيلګې کتلای شو:

نن "باز" ته د زرکو ميرې وويل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه

يا

سپينې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" يو ورځ به دې وزر ماتوم

او يا هم دا

بيله چې د زاڼو له کتاره شي
"باز " ته ښايستو کي شان کوتره شي

يا

زرکې وزرماتي دي په غرونو کې دمه کوي
"باز " يې په هوا نيولې لار ليوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ وینو چې شاعر د هرې کلمې لپاره په بیلا بیلو هنري موقعیتونو کې ځای ټاکي. له ځینو ټاکلیو اشیاوو سره شاعر ذهنی اړیکي له همدا سې بیلګو څخه ښکاري. خو په دې شرط چې هنري وي او ښاغي عابد دغه شرط بیخي پوره کړی دی.

د پښتو شعر په او سمهالي بهیر کې ښاغلی باز محمد عابد د غزلیزې شاعری ځوان استازی دی، ځکه نوښت، هنري صمیمیت او خوږه ژبه د هغه په غزلو کې دا سې یو ښایسته ترکیب جوړوي، چې د لوستونکي په اروا کې هنر ته تږې مزې په سندرو راولي. زه خو وایم خدای خو دې زموږ د غزل دغه د سرو سترګو لوړ تخیله باز همدا سې د هنر پر ښایستو کو ترو مین لري.

دا تاسو او دا هم د شعر د دوهیو د مستانه قلندر خماري سندرې.

عبدالغفور لیوال

د سلواغې ۱۶ مه ۱۳۷۸

پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې ښکلي له وعدې نه وځــــي
داسې مې زړه له ارادې نــــــه وځي

لمر د زرینو وړانــــګو لاس غځوي
د رڼا ناوې له تــــياري نـــه وځي

ورسره ستا د نامه تـــــوري ځغلي
هراسويلی مې چې له خولې نه وځي

د کوم هوښيار ښــکلي په لټه پسې
يو لـــيونـــی له ميکدې نه وځي

ښکاري جانانه په ايمان يې وايـــه
"باز" به دې کله له پنجې نه وځــي
پېښور، صدر ۱/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه چې جانان په نظر ښکل کـــړمه
داسې يې غمونو ځان ته خپل کـــړمه

څو که لا کچه غوټۍ د میــــــنې ده
زه به يې د اوښکو پـه نـــم ګل کړمه

بیا مې په یو ښکـــــــلي نظر پریوتو
بیا ځکه خبرې پــــه غــــزل کړمه

زه او جانان لاس تـــر غـــارې ووتو
اور به د رقیب پــــه خـــونه بل کړمه

نن "باز" تـــــه د زرکو میرې وویل
سرې سترګې به تورې په کجل کړمه

۵/۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د جانان د نظر شپول نــــــه شي
د زړه پرهر به مې راټـــول نـــه شي

چیرته یو نیم وي په کې سر ووهـــي
د بیابان هر بوټی غاټول نــــــه شي

که د چا ښکلي له لاسونو پریوځي
مات به زما د زړه کنډول نه شـــي

تا سره مینه مې څه حد نه لــــري
ما سره ستا کرکه په تول نه شـــي

د غم ښادۍ پته به څه ولــــګي؟
چې نغاره نه شي او ډول نه شي

۲۲/٤/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند نغمه مې د ستار د ترنګ خبرې کــــوي
چې د ښکلوکو پر سينه لونګ خبرې کـــــوي

اوس به د چا د خيال تصوير په کې ذرې شي
د زړه هينداري ته مې څوک د جنــګ خبرې کوي

يارانو تاسې به دُعا کوئ چې ســـر ونه وخوري
د شمايلې د راوړو ملنګ خــــــبرې کوي

د ژوند تيارو کې و تنګ شوی د رڼا لــــيونی
د ډيوې څنګ ته يو شهيد پتنګ خبرې کــوي

زړه مې نری شي غريو مې ونيسي له حاله وځم
چيرته مين چې د بنګړو د شرنګ خبرې کــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مينو سترګو تاب زمـــــا خــوښيږي
دا د بزم انقلاب زمــــــا خــوښـــيږي

چې تنها کې مې د زړه نغـــمې نغمې کړي
په زنګون باندې رباب زمـــــا خوښيږي

ستا يوه يوه خبره يو حــــديـــث شي
ستا د سرو شونډو کتــاب زما خوښيږي

چې د مينې د يادونو هــــديـــره وي
دا سې زړه خانه خراب زما خوښـــيږي

ژونده تاکې د جانان له ميـــــنې پرته
په ايمان کې دې بل باب زما خوښيږي

١٩/٥/١٩٩٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سپوږمۍ چمبه را واخله، ورته ستوري په ګـډا کړه
مرورې دي سندرې، لږ يې توري را پــــخـــــلا کړه

په نظر را باندې وڅښه، د ښکـــــــلا د مې جامونه
اوږده غاړه صراحي کړه، امـــوخته مې په صهبا کړه

د زړګي په للمه دښـــــــته، د ارمـــــــان زړي کرمه
د باران په شان وريږه، چيرته شـــــنه مـــې تمنا کړه

تخيل کې جوړومه، ستا د ميـــنې د ښکــــــلا بُت
بُتکده د خيال حرم کړه، لږ خو ما د ځـــان په خوا کړه

څنګه غلی ناست يې "بازه" وزرونـــه دې خواره کړه
د کوترو سيل تيريږي، څه خو شور څه خو غوغا کړه

۱۹/۵/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه راشي په ليمو کې انتظار وباسي
يارانو ما د ښکلو مينه له روزګار وباسي

داسې ښکاريږي چې ساقي هم کينه ور غوندې شو
ځ له رندان چې ميکدې نه وار په وار وباسي

دا زمانه داسې په چل او په هنر بدليږي
لکه پوستکی چې له خپله تنه مار وباسي

بيا يو منصور پيدا کړه، بيا د چا د مينې په نوم
چې يو ناره د اناالحق په سر د دار وباسي

د زمانې د حوادثو څه پروا نه لري
"باز" په سيلۍ کې هم کوترو پسې لار وباسي

٦/٧/١٩٩٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن دلیمو د خونې ور مـــــاتـــــوم
په چا به تنده د نظر مـــــاتـــــوم

د سترګو جنګ ته مې بلا زړه کیږي
ستا د بڼو به دا لښکر مـــــاتـــــوم

راځه جانانه را ترغاړې ووځـــــه
یو ځو تڼاکې د ځیګر مـــــاتـــــوم

شیرینه مینه مې په زړه وریـــږي
په فرهادي تیشه به سر مـــــاتوم

سپینې کوترې درنه تنګې شولې
"بازه" یو ورځ به دې وزر ماتـــوم

۲۹/۱۰/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر ستا د راتلو پــه انتـــظار لــــیوني
راشه که یې ګورې د دیــــــدار لــــیوني

ستا د پاکې مینې اناالــحق وایي په چیغو
جګ سرونه وګوره پـــــه دار لــــیوني

څوک دې خانقاه کې بلوې ډیـــوې د زړونو
څوک ناست میکده کې وي خُـــمار لیوني

هر طرف اوتر اوتر د ښکـــلو نظارې کوې
ګډ چې شي د صدر په بازار لـــــیونـــي

زړکې وزر ماتي دې په غرونو کې دمه کوي
"باز" یې په هوا نیولې لار لــــیونـــي

پېښور، صدر ۲۶/۱۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مهاجر زړه مې خوشـــــحالــي يوه زره نه لري
په ځمکه سيوری پــــه آسمان کې ستاره نه لري

په مرګ يې نيسي، غاړه تبې ته مجبوره کيږدي
د زمانې له ستمګرو نه چــــــاره نــــــه لري

موږه د داسې بد نصيـــــــبه قبـــــيلې وګړي
زموږه مړي ګڼ ښخيږي هـــــديـــــره نه لري

اوس د آذان ازانګې ټول کلي ته نه رسيـــــږي
زموږ جومات يې شهيد کړی مناره نه لـــــري

راځه چې پاتې زنده ګي په محبت تـــيره کړو
نفرت ښه نه دی آشنا مينه خساره نــــــه لري

۵/۱۲/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د خولې خبره مرغلره شي
زړه ته چې راکوزه شي سندره شي

زه ورته وسله د خودۍ کېږدمه
مینه په ما څومره زوروره شي

ناز لري، نیاز لري، انداز لري
خپل مین چې وګوري اوتره شي

څومره چې په کم نظر کتل کوي
هومره به یې حسن له نظره شي

بیله چې د زانو له کتاره شي
"باز" ته ښایسته کې شان کوتره شي

۲٦/۱۱/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه په نشیب څه په فــــــراز روان دی
زړه مې د کوم ښکلي پـــه ناز روان دی

په کوم پړاو بـــه چـاته ځان وسپړي
راسره ســـم د میــــنې راز روان دی

روح مې سندرې په اوږو بـــــار کړي
د سُر او لی ورپسې ســـــاز روان دی

چې کوم شاعر به ترې الــهام واخلي
ښکلې په څه ښکلي انـداز روان دی

چیرته به خپل مرام ته ورســــيږي
ځي په کوترې پسې "باز" روان دی

۱۳/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غم ماښام په ما زديـــــــگر راغی
خدايه څه تندر په گـــــــودر راغی

د بورو شور په هديره کـــــې و جوړ
چاته راته ويلې چې اخـــــتر راغی

زما د قتل اراده يـــــې کـــړې
جانان د ليچو په خـــنجـــر راغی

د زړه پر ځمکه کرونده پــــــخوي
ښکلی په شان لکه د لــــمر راغی

د خيال وزر مې ستا په مينه خور شو
سروش د شعر مـــــې پــه هنر راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شبنم بوسه له مخه د ګل واخلي
تصور مې رنګيني د غزل واخلي

د ديدن تنده کې هومره ټکنی کړي
چې له ډېرې بې صبرۍ نه مې جل واخلي

په اسانه به يې خلاص نه کړې جانانه
که د مينې تار مو يو ځلې ول واخلي

ښاماران يې چې په څانګو مستي وکړي
له ترخو نه خوارږه څنګه صندل واخلي؟

بې له شکه هغه شپه به وي د قدر
چې سپوږمۍ ستاد رخسار څنې ځل واخلي

۲/۳/۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو پسې زړه مې سحر وتـــــی دی
هم مې له ليمو نــــه نظـــــر وتی دی

واړه ارمانونه به مــــــې ووژنــــــي
نن دې د ښو چې لښکر وتــــــی دی

ستا د ماشوم غم تپوس مې زړه کوو
ما وی چيرته نه ځي بهر وتـــــی دی

هغه دنګ چنار کلي کې نه شته دی
غشی تر سينې د ښــــتر وتی دی

"بازه" پسې والوزه وار مـــــه کوه
ګورې نه صحرا ته کوتر وتـــی دی
۱۹۹۸/٤/٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سرود کډه یې لیږدي، د مستیو وچکـــــالـــي ده
د شاعر د خیال لمنه، له سندرو نه خــــالـــي ده

بیا یې غیږه کې رانه وړل، د رامبـــیل چامبیل ګلونه
سږ کال هم په موږه خوارو ، ټنده ګونځې د پسرلي ده

د نارنج د ګل میله ده، د بـــــارودو پـــــه وطن کې
له شهیدو ګلغوټیو غیږه ډکـــــــه د مــــالـــي ده

دمه ځای یې زړه کې نه شته، د کاروان د لارویــــــو
په خنجر د لیچو راغله، نن حسینه جــــلالـــي ده

٦/٤/١٩٩٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډک له مينې زړه لرم
شکر دی هر څه لرم

بدو ته يې بد وايم
ښه يې په ليمه لرم
زه د جانان غم سره
تل د زړه خواله لرم
خټه مې له عشقه ده
اور لرم، اوبه لرم
ويښ وخت څه په منډه ځي
زه چې بخت اوده لرم
مه ! وزر مې مه تړه
”باز“ يم الواته لرم

١٣/٤/١٩٩٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مینه مې داسې په دایره کې واخلي
لکه بین مار چې مار هوده کې واخلي

د ماز دیګر وعدې ته نه رسیږي
د دیدن تنده مې غرمه کې واخلي
ښکلې ګناه ته مې رابولي ساقي
رانه توبه په میکده کې واخلي
د عزرائیل به دا احسان و منم
که رانه ساه ستا په کوڅه کې واخلي
زما په زړه داسې قبضه واچوه
لکه ښامار چې لال ولجه کې واخلي

سترګې یې سرې شي په چا خیال نه کوي
"باز" چې کوتره په پنجه کې واخلي

۱/۵/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چا پسې ورک زما نظر گــــــرځـــــــي
ښکلي چې گورم په ما ســــر گـــرځي

غم مې د زړه کلي تـــــــه لاره کـــړي
په سپين سترگی په کې اکثر گـــرځي

يارانو ځمه لاس نيوی تـــــرې کـــوم
چيرته د ميـــــــنې پيغمـــــبر گرځي

د مخ رڼا يې دنـــــــيا ونــــــيولـــه
يو ځوک په خير لکه د لمـــرگـــرځي

خدا يزده چې زرکې کو مې خوا ته تللي
ورپسې "باز" په سم او غــــــر گرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لږ یې راوینښ کړه دې ویده ارمان ته لاس واچوه
راشه دا ځل زما د زړه ګــــــریوان ته لاس واچوه

راته د سپینو سپــــــــینو ستورو امیلونه راوړه
د کائیناتو دې خـــــواره جهان ته لاس واچوه

ترینه ولجه کړه د سندرو غرونه غرونه اوښان
د غزلونو اوښبانه کـــــــاروان ته لاس واچوه

چې د وختونود ناســــازو نه څه غېچ خو واخلو
جانانه نن خو دې تراخـــه دوران ته لاس واچوه

چې د رقیب له زړه نه سوی سوی دود وخیژي
"عابده" دا ځل دې خوارږه جانان ته لاس واچوه
۱۷/۶/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو نظر خو رندانه راواړوه
له تیره زمانه راواړوه

د رنګ ساعت له به ډیوه په مړه کیدو شي
هله ژر شه پروانه راواړوه

د تندي له اییني نه ګوري زلفې
په رخسار دانه وانه راواړوه

د ښکلا بته په زړه کې مې دیره شه
دا حرم په بتخانه راواړوه

بازه اوس دې غزلونو کې خوند نه شته
بس دی نوره افسانه راواړه

۲۰/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو ساز و ، یو سرور و ، یو نغمه وه تیـــــــــریـــــــده
په سیمه مې د روح د چا وږمه وه تـــــــیریـــــــده

هیڅ حد یې د ښکلا تاکلی نـــــه شمـــــه یـارانو
د سیند په څیر روانه وه څـــــپه وه تیـــــریـــده

یو څوک مې تصور کې جـــــوړولـــــه ورانوله
په ما د لیونتوب یـــــــوه دوره وه تـــــیریـــده

ها ستوري به یې یاد وي چې تک شنه وو له خندا نه
ها څنګه د مستـــــیو ډکـــــه شـــــپه وه تیریده

یو شرنګ مې د پاولیو په غـــــوږونو کې نښتړي
په خیال کې مې تر څنګه چې هغـــــه وه تـــیریده

۲۸/٦/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مينې لاروی يمه صنم ته مـــــې وربـــــولـــي
دا داسې بُتکده ده چې حرم ته مې وربـــــولـــي

دا زړه راسره رخه لري ځکه خـــــو يـــــارانو
چې چيرته مينه نه وي هغې چم ته مې وربـــولي
د چا د تورو سترګو د جادو بـــــه ځـــه اثر وي
چې هر سهار د ميا او ملا دم ته مـــــې وربولي
چې ستا د خولې خبره مې په شونډو زمزمه شي
يو ښکلی ترنم شي زير او بم ته مې وربـــولي
نظر مې د رخسار په لارو تورو زلفو ونـــــيو
دا څنګه رڼې لارې دي تورتم ته مې وربـــولي

ليمو کې يې د ژوند خُمار، خُمار راته کـــرلی
چرسي بنګي سړی يمه چيلم ته مې وربـــولي

۲۶/۶/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه نه درته وايمه د ځان په خير مې خوښ يې
جانانه په والله چې د ايمان په خير مې خوښ يې

د مخ فضا دې ټوله سندريزه غوندې ښکاري
د سپينو رڼو ستورو د آسمان په خير مې خوښ يې

د زړه تاخ کې دې ساتم تقدس دې په ليمو وړم
باور وکړه جانانه د قرآن په خير مې خوښ يې

”سالکه“ آشنا څنګه رانه ليرې، ليرې ګرځې؟*
”نثار“ زما ياره د ”کاروان“ په خير مې خوښ يې

د ښکليو په خير ښکلې يې غزله د ”پسرلي“*
د مينې د کيسې او د رومان په خير مې خوښ يې

*سالک، نثار او کاروان زما شاعران ياران
*استاد پسرلی زموږ مشر او استاد شاعر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د ښکلا ځینې قلنګ غــــواړي
یوه خولګۍ درنه ملنګ غـــــواړي

ستا د کوځې له رقیبانـــــو امـــان
په نه خبره باندې جنګ غـــــواړي

څومره ساده ده کلیوالـــــه مینه
د هار پر ځای رانه لونـــګ غواړي

د زړه مې سوبه په دوه څـــیزه کیږي
یو رانه تا غواړي بل بـــنګ غواړي

د ښکار پر ځای ورسره مـینه وکړه
"بازه" کوترې درنه څنګ غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه خُم مې لبریزه دی میخواره رانـــــه ورکه
تصویر مې پسې ګرځي خو هینداره رانه ورکه

هر څو که لاروی یــــــمه د شپـــــــږو جهتونو
چې تا ته غځـــــیدلي هغه لاره رانـــــه ورکه

چې ژوند ټپه ټپه کړي چې میوند ټپه ټپه کړي
یو داسې پښتنه د جنګ سالاره رانـــــه ورکه

د بین په ترنم یې د روح کلي ته رابــــــولــــم
هنر چې په کې نغښتی هغه ماره رانـــــه ورکه

موده وشوه سندرې راته نه راوړي یــــــارانو
څه ټکه راپریوتې سندرماره رانـــــــه ورکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مې په نظر کې راشین شوی دی
درد مې په پرهر کې راشین شوی دی

ډېر به د ارمان ګلونه ونیسي
زړه مې په ګودر کې راشین شوی دی

رام به نه شي کلکې ارادې لري
هر افغان سنګر کې راشین شوی دی

نښې د "حمزه" د تخیل لري
شعر که په "خیبر" کې راشین شوی دی

بیا به په پنجو کې زرکه ونیسي
ښکار د "باز" وزر کې راشین شوی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له نظر پـــــريــــــوتــم
خدايږو له غر پـــــريــــــوتم

ته په وعده را نــــــه غـلې
زيړ ماز ديگر پريـــــوتـــــم

زه د سپيلني پــــــه خـير
واخ، په شرر پريــــوتـــــم

ما وی چې کعبه بــــه وي
زه دې په ور پريــــــــوتم

ښه مې زړه پرې يخ کړلو
"باز" په کوتر پــــــريوتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له زړه مې ارمانونه ستا په لاره ځي پـــــه منده
يو څو ليوني ستوري له مداره ځي پــــه مـــنده

پرون مې تلوسه د نن په تمه زيـــاتـــيـــده
خو نن چې راغی ښکلی شو ناګاره ځي پـــه منده

يو چا په ميکده کې وچې شـــوندې شپه رڼه کړه
يو څوک چې بلا نوش و له خپل واره ځي په منده

هغه د يو ديدار په خاطر سر تلي کې اخـــــلي
چې ژوند يې مينه مينه وي تر داره ځي په مـــنده

زما د زړه له څُم نه يې يوه څکه ونـــــــه کـــړه
په ناز په کرشمه رانه ميخواره ځي په مــــــنده

۷/۱۰/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خو ګيډۍ دُعا به د آمين په مــــــزي وتــــړم
زړه به مې د ښکلو د آئين په مــــــزي وتــــړم

نن به مې د سترګو کورکي ورته پرانيستي وي
پريږده چې يو ځو په کې حسين په مزي وتـــړم

ټولې فلسفې به ستا د مينې په مخ شاته کــړم
ښکلی غوندې شک به د يقين په مزي وتــــړم

هار د سپينو ليچو به په غاړه کې دروا چــــوم
وار وکړه چې زه خو لونګين په مزي وتــــــړم

رادې شي کوترې دې د "باز" په سينه وګـرځي
زه به يې وزرونه ښه سنګين په مزي وتــــــړم

۲۲/۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زنده گۍ غمونه واړه مې له زړه راټـــول کـــړم
چې کور ته لاړ شم په سینه باندې واړه راټـــول کړم

په تصور کې زه ماشوم شم په کوڅو کی گــــرځم
سکنۍ ماښام وي چې خوړلن له تناره راټول کـــړم
کله نا کله زه په ورانو گودرونــــــو گـــــرځم
کله ښا یست له ټول جهانه په لیمه راټـــــول کړم
لړ مې د زړه درزا ته لاس ونیسه سود به مـــې شي
د ارمان ټپ به ستا د گوتو په چاړه راټول کـــــړم
خدا یزده چې څه توپان په سترگو کې جانان راوړی
چې راته وگوري بې واکه مې بانه راټـــــول کـړم

ستا د ښایست د اسمانځکو په لور نیت مې کـړی
باز یم وزرونو کې به دوه ستوري رانه راټول کـــړم

۲/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه خو شته چې دا سې خونړۍ اړوي ســــــترګې
جانان چې رانه نن کړۍ کړۍ اړوي ستـــــــرګې

راځئ چې د يو بل سترګو کې ټول سره راټـول شو
زموږ له خوارانو چې نړۍ اړوي ســــــــترګې

زما د زړه غوښتنه باندې خدا يږو پــــــوهيدلی
دا ښکلی چې له ما هره ګړۍ اړوي ســــــترګــې

د برکلي د شپون رمې هوښياري راته ښـــــکاري
ازغو کې چې ترې پاتې شي وړۍ اړوي سترګې

دُعا به د کوترې سپين وزرې ورســـــــــره وي
چې "باز" نه په هوا هره جړۍ اړوي ستـــــــرګې

۲۹/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولې بُتکدې وې حـــــــرم را نــغی
زړه ته مې څوک ښکـــــلی صنم رانغی

چاته چې مو لارو کـــــې ګلان شیندل
هغه خو زمونږه پـــه چـــم رانـــغی

تل د سپینو لیچو په خنجر راځــــي
ښکلی د موسکا په کرم رانـــــغـــی

څم چې د ګلونو موسم غـــــلا کړمه
مونږ باندې یو کال چیرته سم رانغی

ته یې چې ښکالو ته غوږ نیولی وې
"بازه" هغه زرکه قـــــــــدم رانغی

۱۲/۳/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هغه چې د مودو خُمار یې سترګو کـــې غړیږي
خپل وار ته یې وار نه کیږي یو جام اخلي او ځي

د چا چې اراده د خپل منزل په لور پـــــخه وي
فراز و نشیب نه ګوري بس ګام اخلي او ځـــي

یو درد د چا دمیني مې پرهر ته لاره کـــــړي
یو یاد یې جانانه همیش سلام اخلي او ځـــي

د کوم یو وږي "باز" نظر په کلي لګـــیدلی
په شنه سهار کوتره چې له بام اخلي او ځـــي

٥/٦/١٩٩٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ليونو کې دې راغلى نــــه يــــم
جانانه زه دومره ښاغلى نــــه يــــم

ما د خولګۍ طمعه کې و نه ســــاتې
زه خو لا دومره نازولى نــــه يــــم

بخښنه غواړم په حاضر محــــفل کې
د چا په سترګو کې خو خلى نــــه يم

اوس نه چنار او نه سنځلې شــــته دى
اوس د هغې يادونو کلى نــــه يم

د يو ورور پښه مې جنګ کې وباي‌لله
خو له سنګره تښتيدلـــــى نـــه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه ښکلي تصورو چې تر څنــــــګه وه راغلې
نغمه وه د لونګو چې ګلرنــــګه وه راغــــلې

په تورو تورو سترګو يې قلنګ راځنې واخيست
چې کور ته مې د زړه يو ملنګه وه راغــــــلې

د خپل مين ټپونه يې ګنډل په تار د څــــــــنو
هغه پښتنه پيغله چې له جنګه وه راغــــــلې

سندرې يې له لپو نه شيـــندلې ليـــــونۍ وه
بيګا راته په خوب کې شوخــــه شنګه وه راغلې

د ږدن پر ځای د بنګ دانې خــــوړلې وې کوترې
دا نن چې درته "بازه" رنګه بنــــــګه وه راغلې

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته لړ راتـــــه وګـــــوره
زړه لړ راتـــــه وګـــــوره

ژوند په کـــــې راونغاړه
مړه لـــــړ راته وګـــــوره

بس درنه یو خوله غواړم
څه؟ لـــــړ راتـــه وګوره

ګل په اننـــــګو وړمه
ښه لړ راته وګـــــوره

۱۲/۵/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تور کفار لښکر پـــــــه سپـــــــين اسلام راواړوه
لړ.دې په رخـــــسار د زلـــفـــــو لام راواړوه

پام کوه آشنا چې پښه نیولی په کې نـــــه شـــې
مینه خو سرحد نـــــه لـــــــري ګـــام راواړوه

زه به ورته ټوله شاعري خپـــــــله اهـــــدا کړمه
خدایه د شاعر حسن خـــــو پـــــــــام راواړوه

پرېږده چې د ژوند خُمار مې ټول په کې خړوب کړم
تنده مــــاتـــــــومــــــه ساقي جام راواړوه

۱۹۹۹/۶/۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند مسته نغمه چې له ربـــابـــه راوتله
د مينې ولوله مې له شــــبابـــه راوتله

زمزم خو به چا نه وي په مينا کې اړولـــــي؟
بيګا شپه چې ورېمه يې له شرابــــه راوتله

د تندې تلوسه مې وار له واره زياتــــيدله
ها ښکلې چې يارانو له سُرابــــه راوتــله

پرون چې د مطرب له ترنګه ځه مې اوريدلي
هم هغه مسئله نــــن له کــــتابه راوتله

کوم چا به په پنجره کې بنديوانه وي ساتلي
کوتره خو به "بازه" بـــــې حــجابه راوتله

۱۴/۶/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه د ژوندون سرو تـــــــودو وخـــــورم
څه د چا مینه کې نـــــــشو وخـــورم

هسې له وخت نه ګیله څــــــه لـــــه کوم
خپلو یـــــارانــــو پـــــه پردو وخورم

وطنه ستا له غیرې لـــــیرې، لـــــیرې
د پردیسیو ورځو شـــــپو وخـــورم

هغه خدا یي سلام هم نــــــه راکــوي
زه یې غمونـــو انـــــدیښنو وخورم

خپلې خــــــورینګي ته کوترې ویل
زه د "باز" دوه وو سترګو سرو وخورم

۸/۷/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اور مې کړه شرر کې مې راونــــــغاړه
درد یمه پرهر کې مې راونـــــــغاړه

وا مې خله د سترګو په کونجونو کې
ښکلیه ! نظر کــــــې مــــې راونغاړه

تورو ماښامونو ته مې پـرې نه ږدې
ګوره سپین سحر کې مــې راونغاړه

نن راته کوترې څه په مــــــینه ویل
"بازه" په وزر کې مې راونــــغاړه

۲۷/۸/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبره چې په کلي کې شوره شوه څـــــــنګه ځــــې؟
کيسه زموږ د مينې چې ښکاره شوه څــــنګه ځـې؟

تصوير دې په کې وځړوه، ياد خو به دې ســــــاتـي
رڼه مې د زړګي چې آيينه شوه څـــــــنګه ځــــې؟

هن ! وا خله لږ سرور خو په ليمو رانه يـــــــوســــــه
ژوندون مې درته ويړه ميکده شوه څــــــنګه ځې؟

سهار و، مازديګر شو اوس ماښام په تيريدو دی
ايسار شه د چا ياده نوره شپه شوه څـــــنګه ځې؟

ښه ډېر به درته جوړ کړم سپينې غاړې ته ځونډي
پخه چې د لونګو کرونده شوه څـــــــنګه ځې؟

۱۵/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک مې په ميو باندې، څوک مې په بنګ نمانځي
څوک مې د تورو سترګو په ښکلي جنګ نمانځي

بيا د غزل ملکې، ګـــــيډۍ ســـندرې راوړې
چې به په دې عنايت، کوم يو ملـــــنګ نمانځي

بيا په وطن سپرلی شو ، جونې په ســـيل ووتې
سپينه سينه به د چا په تور لونـــګ نـــمانځي

ډيوې رڼا دې ورته، د کوه طور ډيـــــوه شي
ژوند په مرموزه ادا درته پتنګ نـــمانـــځي

د وطن ټول شاه زلمي، به سره بيا راټول شـي
د آزادۍ ناوې به د ډول په ډنګ نمـــانځي

۲۲/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نشه ده د شرابو په رګ، رګ کې مـــــې خـــوره ده
سندره چې زما د تخيل په تـــــال ســــپره ده

نظر مې ښکلا وزيږوي کوم لور ته چـــــې ګـــورم
له کله نه چې ښکلې مې په ستـــــرګـو کې ديره ده

چې تا په ګلورين نظر يــــــو واري ورکـــــتلي
جانانه د زړه سيمه مې اوس ټوله ګــــلــــدره ده

يو څوک راغلل ژوندون يې د مرګي نيـزه کې يوړو
دا پورې کلی وګوره چې واړه هـــــديـــــره ده

د روغې څه خبره به يې باز ســــره وي شـــــوي
کوتره چې په شين سهار د بام په ســــر ښکاره ده

۲۷/۱۱/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښه ډېر په اســـانــه راتـــه وګوره
لږ خو په ما ګرانـــه راتـــه وګـــوره

زه مې نظر ستا په ښکلا ویــــنځـــــمه
ته او خدای جـــانـــه راته وګوره

یاده به وي تاته پـــرونـــــۍ وعده
نن نه شې پښـــیمانـــه راتــه وګوره

ستا د جرس شرنګ سندرې شنې کاندي
ای اوښـــبه کــــاروانه راته وګوره

تا پسې خو خدایږو رســـیده ګران دي
لمرغوندې روانه راتـــه وګـــوره

۱٦/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا سې مې اوښکو باندې ستا د کوځې ور وينځلی
لکه باران چې بېګا ټوله شپه وې لمر وينځلی

دا چې ښکلا راته په هر څه کې څرګونه وهي
سهار وختي مې ستا په ښکلې مخ نظر وينځلی

په لاهوتي سندرو نيت ترم د مينې په نوم
د زړګي خُم مې په شرابو د کوثر وينځلی

څنګه سرور دی د بر کلي د ګودر په غاړه
چا به د بنګو په ورږمه وي مازديګر وينځلی

د بوډې ټال يې په وزرونو کې يو شپول جوړوي
"بازه" د سپينې غرې په واوره يې کوتر وينځلی

۲۱/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څنګه خاموشه زنده ګي ده هنګامه نه شـــــته دی
نن دې د کلي ماز دیګره هیڅ مزه نــــه شـــته دی

په یو ساعت کې په یو رنګ په بل کې بل رنګه وي
ما ته خو خدایږو د دې ښکلو اندازه نه شـــــته دی

څنګه ایسار شمه یارانو په دې چم کې څـــــه دي
دا وخت به څرنګه تیریږي چې هغه نه شـــــته دی

اوس به دې څرنګه ښکلو کیه ســـــندره کـــړمه
چې مې په شونډو ستا د مینې زمزمه نه شتــه دی

د جنګ شیبې وې دیوالونه سره غاړې وتـــــــل
لارې مو ورکي دي په کلي کې کوڅه نه شته دی

۱۷/۲/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسحاق ننګیال په مړینه

غر او آس

یو غر راونړیده
هغه دنګ غر
چې آسمانڅکو ته یې لاس غځیده
لکه د طور په څیر ذره ذره شو
****
یو آس له پښو ولویده
هغه سپین آس
چې په یو ګام کې به تر لیرې، لیرې ورسیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امان الله ساهو په مړينه

دا څه ټکه راپريوتې

دا څه ټکه راوپريوتې
چې د سر سړي مو وينې
څنګه ژر يې رانه واخلي
دا څه ټکه راپريوتې
د يو غم فصل مو زړونو کې پوخ نه وي
بل راشين شي
دا څه ټکه راپريوتې
چې د سر سيوری پيدا کړو
عزرائيل يې په وزرونو کې راټول کړي
دا څه ټکه راپريوتې
د "ساهو" ګلونو پاڼې
د "پسرلي" په غيږ کې زمولي

۱۵/۷/۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستۍ ټپه

زما د زړه دره کې
ستا د یادونو څلی
د یو شهید آرمان په څیر ولاړ دی
او ستا د خولې وروستۍ ټپه په آزانګو اړوي
تا ته به یاد وي که نه؟
ما درته څه په هنرمندو ګوتو
د سرو او شنو مریو پوښ کې وه رجړومه جوړه
او د هینداري په کونجونو کې مې
د خپل نامه توري یو، یو وکرل
ما ویل چې ته کله کجل پورې کړې
نو په لیمو کې به دې وغړیږم
او که هینداري کې تصویر ته ګورې
ستا له تصویر نه به راوتو کیږم
داسې به تا سره د مینې په تار ځان وتړم
خو داسې کله وشول

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ما نه کله هیر دي
چې په بې نیازه غږ دې وویلې
را شه آیینه رانجه دې واخله
نه دې یاري کړم نه دې ښې ګرځومه

څو درې مسریزې

راځه چې نن خو پټپټانی وکړو
چیرته یو ښکلی ماشومتوب پیدا کړو
چې څه خو مینې ته بهانه جوړه شي
***
ځان به د چا د غاړې هار جوړوې
ناځوانې زه خو دې هیر شوی نه یم
په سره جوړه کې څومره ښکلې ښکارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې په خبرو قطغن ولګیده
چې د بلۍ په سر کاته ګناه شوه
راځه چې زړونو کې خو مینه وکړو

***

اوس چې اوبه له ورخه تیرې شولې
ناداني لړ دې په خوله لاس کیږده
په یارانه کې خو بنګړي ماتیږي

د درد د څپیکې په څیر لاره وکړه
زما په تول وجود خوره وره شه
لکه پرهر مې زړه کې وغځیږه

***

خیر دی جامو له به پیوند ورکړم
پیزار دې نه وي لوڅې پښې به ګرځم
مګر د خیټې څه چاره وکړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بیت

داسې خو مه وایه چې نه به ګورم
ځکه چې دا کرښه زمونږ په منځ کې
د ښایستونو خالق نه ده ویستې
نو داسې مه وایه چې نه به ګورم
زه به ور ګورم که روژه وي که اختر که برات
ځکه چې دا ښکلي زما د غزل توري دي
یو بیت جوړوي

۷/۱/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانه کله

خو راپيښه وکړه

ته مې په خوب ليدلې

ته مې په خوب ليدلې
پر افغاني ګڼ دې د سپينو روپو ټل داسې مزه کوله،
لکه د هسک لمن کې ټل ټل وي د سپينو ستورو
ته مې په خوب ليدلې
لکه زيړی مازيګر،
د څو شپېو لپاره،
پر کايينا تو ښکلا وشيندي په منډه تير شي
ته مې په خوب ليدلې
ستا د ښکالو ترنم،
زما په زړه کې نرۍ لاره وکړي
او بنګړو شرنګا دې لپو نه سندرې شيندي
ته مې په خوب ليدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تور پوړني کې دې سپینې لیچې داسې نغښتې،
لکه د اوږد جنګ له سوبې وروسته،
سپاهي تیکې ته توره تیره کاندي
ته مې په خوب لیدلې
د لوی شکست منلو وروسته ما ته لاس راکوې
او د بري لور ته مې و هڅوې
ته مې په خوب لیدلې
زما او ستا اروا وې
د اند ښښنې په نوم څه نه پیژنې
د ماشومانو خویندو ورونو په خیر لوبې کوې
څه ښکلی خوب و
چې وربښمین لاس دې
د بیالیدو په امید
آن تر تندي پورته کړ
او زه له خوبه ویښ شوم
بیا تر سهاره پورې خوب رانه غلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعرانه فطرت

ښايي زما شاعرانه فطرت کې
له زمانو راهيسې
د ښايستونو خالق
د مينې کر کړې وي
شايد همداسې به وي
چې مې د زړه په ځمکه
د نفرتونو تخم نه شين کيږي
او مينه تل په کې ښېرازه اوسي
ځکه په نيمه خوله خندا باندې ټول زړه وبايلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو څوک ګورمه چېرته به وي دنــګه ستا په څېر
پېدا به نه شي خدايږو غـــــنمرنګه ستا په څير

د چا ښکلې په لــــټه پـــــسې وتی يم له کوره
کوڅه پــــه کـــوڅه ګرځمه ملنګه ستا په څېر

د وخت غرمو که وسوزوم مينه کې يې پوخ کړم
پر سپينه سينه زانګمه لونګه ســــــتا په څير

يو ته يې چې د ژوند قرار دې ټول راځنې يوړو؟
کــه بله به پيدا شي شوخه شنګه ستا پـــه څير

د باز په شان شوخي مې په وزرونو کې پيدا شي
کـــــوتره چې مې تېره شي تر څنګه ستا په څېر

۲۸/ ٤/ ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ کلی

ډېره موده وشوله
چې ”برکنډو“ باندې د وريځو لړې نه ښکاريږي
او د خوږ غاړو کې ربدي راټوکېدلي نه دي

ډېره موده وشوله
د ”غره زيارت“ ته خلک نه ورخيژي
وايي روسانو يې په لارو کې بمونه ايښي
چې کليوالو به ثواب لپاره
په لپو لپو ترينه وښنې اوبه
هغه ”بزرګه چينه“ اوس وچه ده

ډېره موده وشوله
چې د ګودر لارې مو شړې پرتې
ځکه زمونږ کليوال
چېرته په کډه تللي
په بيرته بيا نه راغلل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه مې په یاد دي
د مکتب ها ګلالو ورځو به
د الفبا سندره
په ازانګو ویله

او دا مې هم یاد ېږي
چې د ایلبند نه به کوچیان راغلل
زموږ د کلي په شینکي باندې به
د وخت نه مخکې خزان ولګیده
د کلیوالو به یو شور پورته شو.

۲۰۰۰/۵/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شپه کې ورته جړ مې تور وربل دی
خلکه چا د تورې شپې نيولی غـــل دی

بيا يې ګونځې په تندي کې غځـــېدلې
بيا چې ښکلی راته نه ګوري څـه چل دی

خبر دی لاړه به شي، لږه سا خـــو واخله
د تلوار دې لا تازه پــــــرونـی پل دی

بس دعا کوه لونـــګ چې راپاخه شي
د ځوندېو جوړلــــو مې تـــکل دی

بازه دا دې لا څه ټوکې دي را اخيستې
د کوترو په وزرو دې جوړ غـــزل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې په خبرو کې د ناز او ادا قند وتړي
ډېر مين زړونه به په زلفو بند په بند وتړي

هلته به زه په خپل وجود باندې باور پيدا کړم
که د لاس نخښه مې څوک ښکلې په مړوند وتړي

اوبه اوبه به کړي زما د زړګي واړه شاړه
که په ګرېوان راته د سپينو اوښکو بند وتړي

يو څو درانه سرونه په نېزه کې رانه واخلي
د مرګ قاصد راشي زموږ د کلي ژوند وتړي

داسې بدرنګه زمانه خو خدايه را نه ولې
چې د عابد نه تخيل وتړي اند وتړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلتون

زما د ژوند د امیـــدونـــو سپـــین سحر جانانه
سکـــنې مـــاښـــام درتـــه یـــاد یـــږي کـــه نه؟
ما نه د ژوند په ورکو لارو مـــرور جـــانـــانـــه
سکنې ماښام درتـــه یـــاد یـــږي کـــه نـــه؟

له خپـــله ځـــانـــه او جهانه بې پروا ګرځېدو
د ماشومتوب ځـــومـــره ښـــایسته دوره وه
چې لاس تر غاړې به له نازه به هـــوا ګـــرځېدو
د زلمیتوب ځـــومـــره ښـــایـــستـــه دوره وه
لاس په نامه به درته زه ومه اکثـــر جـــانـــانـــه
هغـــه اکـــرام درتـــه یـــاد یـــږي کـــه نه؟

اوس هم ځوانان د خوږ په غاړو کې ټولیږي که نه
زمـــوږ د کـــلي مـــازیـــګر ځـــنـــګه دی؟
د چتو پیغلو په کې اوس منګي ماتیږي که نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لمبه لمبه ګودر خنګه دی؟
تا به شراب د موسکا راوړه له کوثر جانانه
د شونډو جام درته یادیږي که نه؟

هغه چې ما و درته جوړ په هنرمندو ګوتو
هغه منګی درسره شته او که نه؟
هغه چې تا به همیشه زما جاګیر ګڼلو
هغه زړګی درسره شته او که نه؟
چیرته پریوتی خو دې نه یم له نظر جانانه
د زلفو دام درته یادیږي که نه؟

ستا د پاولیو د شرنګا چې ترنم نه راځي
اوس مې سندرې سر و تال نه نیسي
ښکلي به ډېر ویني خو نظر کې مې یو هم نه راځي
څوک مې دا ستا په خیر په فال نه نیسي
چې ستا دماتو بنګړو توریې وړو په سر جانانه
د باز ناکام درته یادیږي که نه؟

۱۶ /۶ /۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایډیال

د آرمان زړي مې د زړه پر ځمکه
کلونه وشول چې د ښکلي په نوم شيندلي
او وخت په وخت مې پرې د اوښکو بارانونه کړي
خو لا يې تېغ چېرته وهلی نه دی
دا کوم هوښيار سړي رښتيا ويلي
چې په مالګينو اوبو فصل نه شي
نو څه موده به کېږي
چې زه د اوښکو د څڅوبي پر ځای
د خيال مويک راوا خلم
انځورومه د ښکلي تصوير
وختونه اوړي او زما د تخيل غېږې ته
خپله ځولۍ کې تصويرونه راوړي
د ښايست له ټول رنګونه راوړي
زه تصويرونو ته په ځير ګورم
ښه په دقت ښه په تدبير ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ایډیال یې تصویرو کې نه وي
فطري ښکلا یې په رنګو کې نه وي
خو لا مایوسه نه یم یون کومه
د خپلې ورکې مې لټون کومه
مویک په لاس د چا تصویر جوړوم
لیدلي خوب ته مې تعبیر جوړوم

۲۰۰۰/۷/۱۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شرنګ يې د پاولیو شـــــي سندرې زېږوي
دا ښکلې خو خبرو نــــــه خـــبرې زيـــــږوي

نظر يې د بنګال په کرتبونو کې پـــــــوخ کړی
نازونه چې يې سترګې سحر ګــــــرې زيـــږوي

زما د اوښکو څاڅکي بې بــــها ، نه دي يارانو
د مينې سمندر کې مــــــرغـــلرې زيــــږوي

نښتر که ترينه لاړه زموږ غرونه دې ژوندي وي
په غېږه کې ممانې او ګـــــرګــرې زيـــــږوي

د وخت سختو سيليو ترينه ټولې بـــنې وړي
باز غره کې چېرته ناست دی نوې پرې زيږوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له چا به مروره وه هغه د سين په غاړه
څپه چې ورته پښو ته پريوته د سين په غاړه

د سپينې خولې په طمعه يمه چا ښکلې ساتلی
اوس ځکه تېروم هره غرمه د سين په غاړه

ته وا که د لونګو کرونده په کې پخه ده
سحر او مازيګر يې وي ورېمه د سين په غاړه

د سين د غاړې خلک يو په ژبه يې پوهېږو
د زوړ د ترنم يې وي نغمه د سين په غاړه

د مينې يو غمزه مې ارادې کاندي بدلې
اکثر چې را نه ماته شي توبه د سين په غاړه

جانان په تصور کې راته ورو په غوږ کې ويلې
راځه بازه چې جوړه کړو يو شپه د سين په غاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خولګۍ له انتظاره به راووځم
لېونی نه شم له ښاره به راووځم

د ښایست په وسعتونو کې به ګډ شم
د نغمې غوندې له تاره به راووځم
ستا ښکلا به د لېمو لپو کې وڅښم
د عمرونو له خماره به راووځم
زه به خپل زړه په اورتون د مینې پوخ کړم
لکه زر له سره انګاره به راووځم
د چا مینه به مې زړه کې لارې وکړي
لکه څرېکه له پرهاره به راووځم

په هوا کې که مې باز په نظر راغی
د کوترو له کتاره به راووځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې پسې نه يم چې چا څـرنـــګه نظر کـــړی دی
ما خو په زړه باندې اکثر د مينې کـر کـــړی دی

اوس خو د بنګو سره يوځای لونګ هـــم دودوم
د چا د غاړې لونګين په ما اثـــر کـــړی دی

ستا د کوڅې له رقيبانو مې ليمه نـــه ســـوزي
ما هميشه شکايت ستا له پورې ور کـــړی دی

اوس په کې جونې نه ټوليږي څپې ساندې وايي
خو ما سلام د رنګ ګودر هر مازيـګر کـړی دی

چې مې په خپلو ارادو باندې هم شک پيدا شي
دا مې د ښکلو په وعدو باندې باور کـړی دی

چې ستا په بده وي راضي وطنه ! مور نه، نه دي
ښه په مېـــړانـــه باز له هغو سره شر کړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د بنګړو شرنګ راته بلا خبرې زده کـــړلــې
ما خو ستا خبرو نه اشــــنا خـــبرې زده کــړلې

څه مې له بې وره ميکدې، څـــه لــــه رندانو نه
څه مې د پيالو له جنګېدا خـــبرې زده کــــړلې

اوس به مې په زړه باندې يوه خبره نه پـــرېـږدم
تا چې په انکار کې په موسکا خبرې زده کـــړلې

ښه تاند زلميتوب مې د صوفيانو په حلقه کې و
هلته مې د پير نه د فـنا خـــبرې زده کــړلـــې

چا ته چې مې نيکه مـــشوره لــه زړه نه ورکړله
هغه راته ويلې بازه ! تا خـــبرې زده کـــــړلې

۲۰۰۰/۱۰/۲۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه منم چې نه یم له جانان سره یــــو ځـــــای
والله هره شېبه یې له آرمان ســـره یـــــو ځـــای

که څه هم څه موده وشوه لــــه یـــاده یې غافل یم
خو بیا هم راته ځان ښکــاري یزدان سره یو ځای

راځئ چې د ژوند ستونزو ته خو لږه غاړه ورکړو
فطرت دی چې ازغي وي او ګلان سره یــو ځای

د زړه په للمه ځمکه مې د مینې زړي شـــنه کړه
د چا یاده راځه خو له باران ســـره یــــو ځـــای

یارانو ویل د باز خوا ته ورځو هلته یې ګورو
سالک او نثار لاړه له کـــاروان سره یو ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لا هاغسې بندي يم

زه لا ماشوم اوم چې مې پلار له لاسه کلک نيولم
ويل يې ما سره زما په کار کې مرسته کوه
ځکه په تا باندې مې لاس سپک وي
ما به ليدل چې مې همځولي ډله ډله له مکتبه وروسته
لېرې باغونو ته چکرله درومي
ما به له ځان سره په زړه کې ويل
عجيبه نه ده چې له پلار سره په بند کې اوسم
بيا به مې پلار ته ويل
پلار جانه ما ته اجازه راکړه چې زه هم د همځولو په څېر،
چيرته چکر ووهم
خو راته پلار به ويل
"زوی جانه هغوی بې غمه دي چې خوشې ګرځي
زما او ستا په تمه لس خولې
د ډوډۍ په انتظار وازې دي"
ما به ويل پلار جانه سمه ده زه کار کومه
اوس چې څه درې لسيزې واوښتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ته لا ځان د ماشومتوب په څېر بندي ښکارېږي
له شل کلن مهاجرته وروسته
چې خپل وطن ته راغلم
نو دا یاران مې مسافر بولي
او ما ته هم ځان مسافر ښکارېږي
اوس هم هماغه د روزګار غم دی
خو چې بچي مې یاد شي
او زړه مې وغواړي چې کور ته لاړ شم
په خواره خوله له خپل بادار نه اجازه غواړمه

خیرخانه، کابل
د ۱۳۸۲ کال د زمري ۲۷ نیټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوډ

بیګا مې هوډ کړی و
چې زه به دا خپل نامراده ژړګی
د چا په تشه خوله خندا باندې نور و نه بایلم
او نه به چا ښکلې ته، خوږه موسکا وکړم
بیګا مې هوډ کړی و
چې به د تل لپاره
زه د خپل ژوند له کتاب
د چا د نوم توري له بېخه باسم
او بیا به هیڅ کله د چا ښکلې د نوم توري د زړه په ځمکه و نه کرم
بیګا مې هوډ کړی و
چې زه به نور د چا د نوم سره تړلی تعویض
په غاړه نه ګرځوم
ځکه چې نوره عقیده مې باندې پاتې نه ده
بیګا مې هوډ کړی و
که هغه ښکلې مې په مخه راشي
هیڅ به ور و نه ګورم
ځکه چې زه یې په لیدو باندې لمبه لمبه شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چې سهار له خوبه پاڅیدمه
خدای خبر ولې مې زړه وبوږنیده
هغه ښکلو کې مې په سترګو کې راوټوکیده
او په خپل کړي هوډ مې پښې کیښودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا نه وایم چې لږ د موسکا جام خـــــــو راکــووه
بس دا وایم د تشې خولې سلام خـــــو راکـــــوه

د مینې یوه خبره درنه نه غواړم پـــــوهیـــــــږې؟
 څو ستغې سپورې ما ته څـــــه دشـــنام خو راکوه

رنګین سهار دې تا ته مـــــــبارک وي مـــبارک
خو ما ته یو غمګین غوندې ماښام خــــــو راکوه

په مینه خو نه ګورې په غضب خـــــــو راته ګوره
د تورو تورو سترګو څـــــــه انـعام خــــو راکوه

د خدای په ویره ځمکه یې ځای نه شته دی یارانو
کوترې ته دې بازه د زړه بـــــــــام خـــو راکوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راز

د کال اولې ورځې سترې مه شې،
دا راته وایه چې په خیر خو راغلې
خدای دې له ما سره ژوندی لره
دا ړومبی ځل نه دی چې ما باندې احسان کوې
زما په ژوند دا اوه دیرشم ځل دی،
چې خپله ښکلې څیره ما ته ښایې
وایه کنه د کال اوږدو کې خو به،
زما په څیر چا ځورولې نه یې؟
چا درته سپکې سپورې نه دي ویلې؟
چا خو به تا نه نفرت نه وي کړی؟
هو،
ته به خبره نه یې،
غواړم چې تا ته یو راز وسپړمه
تیر کال چې ته راتللې،
ستا له راتلو نه فقط یو ورځ مخکې
یو چا له ما ځنې نفرت کړی و
یو چا له ما سره سپیڅلی شان تعهد مات کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو چا زما په پاکه مینه باندې تور پورې کړ
باور دې وشه، په ایمان یې وایم
پرونۍ ټوله ورځ
د پوره کال اندېښنو
یو په یو وځوروم
دومره مې وژړل چې اوښکو مې لمن درنه کړه
شپه راغله شپې په غېږ کې ونیولم
******
خو نن سهار چې زه له خوبه ویښ شوم
د ماهیپر د غره له هسکې څوکې
ستا سورکي لمر راته د وړانګو غبرګ لاسونه راکړل
نو سم له واره مې د زړه غوږ کې شاعر ملګري وویلې:
عابده بس دی تیر په هیر وګڼه
نورې د تیر کال اندېښنې له زړه نه وغورځوه
اوس پوره کال اوښتی
د نوي کال د لمر زرینې وړانګې
درته مینه وایي:
د نوې ورځ تنکۍ شیبې
د کال تر پایه پورې
درته نیکمرغه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره چې زړه باندې مې هر وخت راوریږي جانان
هومره ساده دی هومره ژر مروریږي جانان

سپینې روپۍ یې په لمن یوازې شرنګ نه کوي
چې لمر ته وګوري د لمر غوندې پړقیږي جانان

لکه چې چا ورته آمین کله ویلی نه دی
چې مې دُعا غوندې له لپو نه تویږي جانان

داسې هم نه ده چې په ما یې ګوندې زړه سوزیږي
چې ما ته وګوري غوسه ورشي سوزیږي جانان

بازه ازار د کومې زاښې تور وزرې به وي
چې په لږ څه کې دې له لاسه ازاریږي جانان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا په پام ږدمه قدم ليـــونی نـــه يـــم
په والله در پسې سم ليــــونــــی نه يم

بس يو ستا د ياد بتان مې زړه کې اوسي
نور د دېر او د حرم ليــــونـــــی نه يم

سنګباري چې د ښو زما په زړه کــــړي
اشنا زه خــــو ستـــا د چم ليونی نه يم

ته يې راوړې، زه يې ځکه در نه واخلم
که نه زه څه کوم غـــــم، ليونی نه يم

له کوترې نه پنجو کې بــــــڼې باسې
"بازه" زه ستا په رقم ليونی نـــــه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

له شاعر نه ګیله

ګران کاروان چې د ښاپېرۍ په ورغوي کې شين همځولي ته (د ځنګل د ليک ځواب) ليکه، نو د څنګ ياران يې په شعرونو نمانځلي وو چې ما ته يې هم لاندينی بيت ويلی و:

کوترې راوړي د نکريزو پاڼه
شي ستا د باز منګولې سرې را يادې

خو کله چې ښاپېرۍ ورغوی پرانيست، د پورتني بيت په شمول ترينه درې بيتونه ښو بدلي وو ، خو ما ته يې له شاعر نه يوه ګيله ضرور راوړې وه.

نن مې په زړه باندې بلا ورېږې
زما شاعره ! څو خبرې لرم
لږ ورته ښه د زړه غوږونه څک کړه
يو څو ترخې يو څو شکرې لرم

*　*　*

ستا له قلم چې په در در ورېدل
د هغو تورو رياضت مې کړی
چې به لا سو نه ورته تا غځول
د هغو ستورو رياضت مې کړی

آن له ماښامه تر سهاره پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د چنار خبرې ما ژړلي
چې خپه نه شې په ايمان يې وايه
خپلې سندرې کله تا ژړلي

* * *

چې د سندرو کاروان تا به راوړ
شاعره ما به ترې الهام واخيست
چې ميکده به ورته تا ويلې
ما به له هغې ځنې جام واخيست

* * *

که زما ښه به چيرته ونښويده
تا به له مينې نه ډک لاس راکړ
چې به له ما نه توري وتوربدل
زما شاعره تا به پاس راکړ

* * *

چې مې د زړه په خانقاه کې اوسې
پيره ! زما په سر هم لاس تيروه
له زړه مې ټولې کينې ورژوه
کله اذر په صنم لاس تيروه

* * *

دا يوه ګيله در نه ضرور لرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څنګه زه د رځنې هېر شومه
د اوبو سر باندې د خلي په څېر
له يوې څپې بلې ته تېر شوم

❋ ❋ ❋

چې په ورغوي کې دې نه ښکارېږي
ښاپېرۍ، چېرته ورکې لارې تللي؟
ما په کې خپل تصوير ونه ليدلو
خدای خبر کومې خوا هندارې تللي؟

❋ ❋ ❋

بس همدغه درنه پوښتنه کوم
د زړه کتاب نه دې په څه و ايستم؟
شاعره دومره خو بې رنګه نه وم
ولې دې دا رنګه له زړه و ايستم؟

❋ ❋ ❋

څوک به اوس راوړي د نکريزو پاڼه؟
چې د کوترو څه پرواز نه شته
ستا د شينکي څنګل په شنه غېږه کې
هغه د سرو منګولو باز نه شته.

پيښور ابدره روډ عرفان کلتوري مرکز

(c) ketabton.com: The Digital Library

رياضت

کله چې ستا د مينې کلکې ريښې
زما د زړه په ځمکه وغځېدې
او ستا د مينې فصل مې زړه کې وټوکېده
د ليونيانو له پاچا نه مې دعا وغوښته
او ستا د مينې د رياضت په ډاډ مې تا ته ويل
در سره مينه لرم
ته اول هيښنه شولې
بيا دې مهينې وروځې
د تندې نيم اسمان ته ورسوې
د څو شېبو لپاره، دې خپل باڼه په ځمکه ننه ايستل
او بيا دې خپلې جادوګرې سترګې
زما په سترګو کې راوګنډلې
تا زما سترګو کې د مينې يو توپان وليده
ما ويل چې تا به دا توپان خپلو څپو کې واخلې
او په مهينو شونډو
به راته وايې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه هم درسره مینه لرم
شېبه لا تېره نه وه
چې دې خپل ځان ته پام شو
شوندې دې بوڅې کړې او سر ته دې ټکان ورکړ
راته دې وويلې
ډېره مننه چې له ما سره ته مینه لرې
خو ډېر افسوس کومه
چې ستا لپاره یوه ذره مینه هم
زما د زړه په کور کې ځای نه لري
که دې توان رسي نو زما مینه له خپله یاده وغورځوه
له څه مودې راهیسې
زه ډېره هڅه کوم
چې مې د زړه له ځمکې
ها ستا د مینې ریښې وباسمه
خو لا مې توان نه رسي
لا مې په زړه کې ستا د مینې ریښې پښی کلکوي.

۲۰۰۴ | ۰۶\۰۷\۱

د زرداد سراې د کابل منډه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرط

ما در ته هر وخت ويل
چې ستا فطري ښکلا
د ښايستونو ميره
نو دې ته څه اړه يې
چې په فطري ښکلا سرخي او سفيده ومږې؟
تا به ويل چې ته په دې راز باندې نه پوهيږې
دغه سرخي او سفيده د ښايستونو مجبوري وګڼه
او بيا دې دا هم ويل
چې ته زما فطري ښکلا خوښوې
زه به اوونۍ کې يوه ورځ ستا په خاطر
او ستا په اند ، فطري ښکلا کې راځم
خو شرط يې دا دی
چې به نورې ورځې
ما سره کار نه لرې
او ما دې شرط ومنه
بيا مې هغې ورځې ته شپې شمارلې
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ورځ هم راغله
چې ته فطري ښکلا کې ما ته راغلې
په دغه ورځ به بيا زما له مخې
هره بلا چېږده
زه به شله شوم چې سبا ته هم دا سې راځې
تا راته ويلې چې تا شرط منلی
که شله ګي دې وکړه
نو شرط به وبايلې تاوان به وکړې
ما شله ګي وکړله
او تا له مانه لاره وشلوله

*****

زه اوس په دې راز باندې وپوهيدم
چې ښايستونه مجبوري هم لري
او دا مې ومنله
چې ما شرط وبايله تاوان مې وکړ
خو دا يوه خبره
را سره ته ومنه
اوس چې ته هره ورځ سرخي او سفيده لګوې
په دې ادا چاته ځواني ورکوې د چا ځواني زړوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د مـــینې تور دې وي
د غومره پـــېغور دې وي

ژوند په نغمو سور دې وي
ستا د بنګړو شـور دې وي
ټول مې غزل تـــوري دي
ښکلي په هر لــور دې وي
تل زما په ســــترګو کې
ستا ښکلی انځور دې وي
تمه د خولګۍ ښـــه وي
دا مې په تا پـــور دې وي

ژوند په کــې له مینې ډک
بازه کلی کـــــور دې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سرُ دې شمه، تال دې شمه، ترنګ دې شم
مات دې شم د شنو بنګړيو شرنګ دې شم

پريـــږده چې په سرو غرمو کې پوخ شمه
ستا د ســـپـــينې غاړې تور لونګ دې شم
مـــينه، ميـــنه، مينـــه بـــه راوتـــوکي
را شـــه چـــې ليـــمو ســـره په جنګ دې شم
بس چې لاس مـــې ستـــا تـــر غاړې ورسي
خپل قد نه مې يو په لـــــسه دنګ دې شم
شين دې شمه، وچ دې شمه، وره دې شم
ستا سپينو لاسونو ته سور رنګ دې شم

تـــا تـــــــه چې سرور په کې د ميـــني وي
بـــــــازه تور لوګی دې شمه بنګ دې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چُپ به وي او نـــــه کــــــوي شور خلک
څو پورې بـــــه دلــــــته وي د زور خلک

شــــــته دی چــــــې او بو ځینې هم نرم دي
شته دی چې په خوله کې ګرځیء اور خلک

وخت به خپلې چـــــارې وکړي تیر به شي
مور به نه یو دلـــــــته بـــــه وي نور خلک

یو یې هم زمــــــا د ژړګــــــي سود نه شو
ډیر که مې په زړه کـــــې کړه انځور خلک

سپین د پرښتو لــــــباس پـــــه تن ګرځي
دلته چې اکثر ویــــــــنې زړه تور خلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکار ته چې ښکاري ننبه په ننبه کـــړي
داسې مې پرې ټول نظر راټول کــــړلــو

تا چې پرې مرهم لاسونه کـــیــــښودل
ما مې پرې د زړه پـــــرهـــر راټول کړلو

پړق د سپینو لیـــچو لــــکه توري شو
تا چې ترینه تور خـــادر راټـــول کړلو

داسې وخت دې راشي چې خلک ووایي
سولې له نړۍ نـــــه شـــر راټول کړلو

کلکه بـــــاز پنـــجو کې زرکه ونیوه
بیا یې پرې دا خـــــپل وزر راټول کړلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اجمل خټک د غزل پر ځمکه

غزل

مرهم لا سونه دې زما پر سينه ږدې او کـــــه نـــه؟
جانه پرهر مې د زړګي راټـــولـــــــــوې او که نه؟

زما آرمان ستا د وصال جنګ کې شهيد شو ګرانې
سره لو پټه يې په مــــــزار اوس غوړوې او کـه نه؟

ډېره موده وشوه زما پــه خوب او خـــيال کې او سې
چيرته په ويښه هم زمـــــا غيږ ته راځــې او که نه؟

د غلچکيو په ځير راشــــــې بيا په مــنډه لاړ شې
د ښکليو ياده ما له ځانه ســـــــره وړې او که نه؟

تا خو له ډېرو په پنجو کـــې بـــــــنې وا يستلې
(بازه) کوترې سره هم ميـــــنه کـــوې او که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مامور د ماندينې غږ

کله کوم ښه خواړه په ما هم لوروې او کـــــه نـــه؟
سپيره ماموره چې په نس مـــــې مـــړوې او که؟

ټيپۍ مې شنه شوه په ټيپرو پـــــتاټـــو سـړيه
د کوم ترخکون قطغ مزه په ما څکې او کـــــه نـــه؟

چيرته د غوا يا مېښې لرى که پـــه مخــه درشـــي
راته راوړې يې دا ځواني خو به کوې او کـــه نـــه؟

د کابل يخو شپو کې تن برستن کې نه تـــو ديـــږي
د جلال آباد نارنج ګوپي راباندې خورې او کـــه نه؟

په کوم خيرات که چيرته پيښ شوې په ايمان يې وايه
ما ته به وريجې د کورتۍ جيب کې راوړې او کـه نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره ژور مې زړه ته کیوتلې
څنګه زړه ور مې زړه ته کیوتلې
ماوې چې ښه د پردرته وګورمه
په یو نظر مې زړه ته کیوتلې
یو هنګامه مې زړه کې جوړه شوله
په شور و شر مې زړه ته کیوتلې
مینې شتمن دې کړم خیرونه د ې وي
لکه سره زر مې زړه ته کیوتلې
واه د ښکلا ملکې څه دې وکړل
څه په هنر مې زړه ته کیوتلې
سکنې ماښام دې راته ښه رنګین کړ
زیړ مازیګر مې زړه ته کیوتلې
د ښکلا بُت دې په کې وتراشلو
لکه آذر مې زړه ته کیوتلې
۲۹\۱۱\۲۰۰۵

خیرخانه- کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

کاروان سره د سولې ځو په لور د پــــیوستـــون
لیدلی دی یارانو ما هم زور د پـــیوســـــتون

ملي وحدت به بیا زمونږ وطــن کـــې تامینیږي
د هر افغان په خوله کې دی یــو شور د پیوستون

د امن تر جنډې لانـــــدې ودان بـــه وي تر تله
په مینه باندې جوړ چې وي کوم کور د پیوستون

که خدای کول ولس به مو راټول په یو ټغــر شي
لیدلی مې په خوب کې یو انځور د پیوســــتون

(عابده) یو نــــاره له خولی نه باسم د وروری
ادا چې کړمه ژونـــد کې دا یو پور د پیوستون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ستا کوڅې تــه راغلم
جوړ ميکدې تــه راغــلم

په کې توبه مـــــاتيږي
داسې شيبې تــه راغـلم

چـــې مې پــه کانړو ولي
دادی هـــغې ته راغلم

شعر کې مې شل نه کړل
لنډې کيسې ته راغلم

وی "بازه" پوخ راغـــلې
ما وی يو شپې ته راغلم

۵\۱۲\۲۰۰۵

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا پســـــې هــــر دم ګرځي
زړه مې چــــم پــــه چم ګرځي

چیرته چې مــــې زړه غواړي
هلته مې قـــدم ګـــــرځي

ستا مینه زمـــا ژونـــدون
تن او سیــــوری سم ګرځي

چــــیرتــــه خو به وګورو
مــــا پســــې صنم ګرځي

ستــــر ګې بــــتخانې زما
زړه کــــې مې حرم ګرځي

میــــنه کې عــــابد مدام
جګ سر وړې علم ګرځي
۲/۰۱/۲۰۰۶کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښکلو ته ګورم ننـــــــــداره کومه
خو زړه ته تیــــــر شي خساره کومه

ما یې سبـــــــا د لیدو نیت کړی دی
بیګاه تـــــه زه استـــــــخاره کومه

چې راته کوم ښکلی پـــــه مخه راشي
زه د شـــــــوخـــــــۍ مظاهره کومه

کله به ستا د وصال وس خدای راکړي
اوس غریـــــبي ده ګـــــذاره کومه

رانه چارګل رانـــــــه پیزوان غواړي
ځمه ســـــودا له بنـــــــجاره کومه

۰۴/۰۲/۲۰۰۶

د کابل منډيي، سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د سينې سره په جنګ خو نه يم
ښکليه ! يو موټی لونګ خو نه يم

چې بلا ښکلي مې په ښار کې ساتي
د چا په خير د چا په منګ خو نه يم

خير دی که تور لکه د سکور يمه زه
شکر د چا په زړګي زنګ خو نه يم

د زړه ټوټې په ټولو ښکليو ويشم
زه د يو ښکلې څه ملنګ خو نه يم

لکه د باز په ښکار سترګې سرې دي
جانانه زه روږدی په بنګ خو نه يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې بې پروانه زه له خپل ځان شومه
ايله چې اوس جانان ته ګران شومه

چې به شمال د چا وږمه راوړله
زه به په باد پسې روان شومه

چا تندی تریو کړ څوک موسکی غوندې شو
د چا رقیب د چا جانان شومه

په نیم نظر چې رانه ټول زړه یوسي
ښکلو ته زه څومره ارزان شومه

کله په بله رانه مخ اړوي
کله یې سترګو کې عیان شومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو درویش ته!

په ازغنو لارې سر وي
او په يبلو پښو مزل کړي
د زخمي لاسونو خاپې
رنګيني د خپل غزل کړي

* * *

ستورې راوړي په لمن کې
دا په چا باندې مين دی؟
چې هوا کې ښراغ بل وړي
نو رڼا باندې مين دی

* * *

کوم تصوير ورځنې ورک دی
کاڼې شي ورته هينداري
خپل مرام ته به رسيږي
لټوي چې ورکې لارې

* * *

چې جهان پرې ښايسته شي
د آسمان ستوري اميل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جانان سپينې سينې ته
د غزل توري امېل کړي

* * *

بدرنګۍ ته نه ورګوري
ښکلا ټوله کړي راټوله
يو له جنګه يې نفرت دی
خوښوي نړۍ کې سوله

* * *

وايي وخت د تورې نه دی
ستن راواخلئ عزيزانو
دا شليدلی ګريوان ګورئ
دا ګنډل غواړي يارانو
۲۳/۱۱/۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د پسرلي تر ښکلا دنــــګ جانانه
پر سینه وکـــره لـــونګ جانانه

نن به دي ښـــه په دیدن ځان مړوم
نن دي تر ډېـــره یم تر څنګ جانانه

دا چې ډېر ډېر درته ځیر ځیر یمه زه
دا مـــې بلا ډېر ښځبلي بنګ جانانه

لږ خـــو راوګوره د خدای په خاطر
لږ خـــو مـــې ومنه قلنګ جانانه

کله به ته هـــم پـــه چا زړه وبایلې
کله به ته هـــم شـــې ملنګ جانانه
که مولا تا زمــــا تــر خوا راولي
وبه ګټم بـــا یللی جنــــګ جانانه
۲۰۰۶/۱۱/۲۶کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه راکوه غم ستـــــرګـــې راواړوه
ته او خدای صنم ستـــرګې راواړوه

ستا ښکلا به لپې لپــــــې وڅښمه
ګوره راته سم ستــــــرګې راواړوه

تل د ستمګرې ادا نــــــــــازورمه
نن وکړه کـــــرم ستـــرګې راواړوه

ټول به دې په سترګو کې راټول کړمه
ته خـــو پـــه یو دم سترګې راواړوه

ما مې درته زړه په لار کې ایښی دی
کیږده پرې قـــدم سترګې راواړوه
۲۹/۱۱/۲۰۰٦ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلا رنګونه

زه چې اول اول مین غوندې شوم
او د رنګونو په مانا لږ و ډېر وپوهيدم
نو ما به داسې ګڼه
چې زیړ رنګونه په رښتیا د مینتوب نښه وي
زما به هله دا باور پوخ شو
چې د مالت جونو به
خپلو ښادیو کې سندرې ویلې
نو دا ټپه یې یې ضرور ویله
((زه په مین سړي پوهیږم
یا یې رنګ زیړ وي ، یا یې شونډې وچې وینه))
کله نا کله به مې
یو زیړ بنین د تور کمیس له لاندې واچولو
او د ګریوان تڼۍ مې خلاصې ساتې
او کله کله به مې
زیړ ګل بند په غاړه واچولو
بیا به مې ټول مازیګر

(c) ketabton.com: The Digital Library

آن تر خړي ماښامه
د ګودر لارې څارې

* * *

اوس چې زما مینتوب
د لیونتوب تر حده ورسیدو
نو د رنګونو دا مانا راته پیکه ښکاره شوه
ځکه چې ته په هر یو رنګ کې راشې
نو ستا له نوره رنګ رڼا واخلي
اوس راته ستا له رویه ټول رنګونه ښکلي ښکاري

۱۱/۱۲/۲۰۰۶

د کابل منډيي
سرای زرداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس جانان ته سم کتلی نــــه شمه
ځان ته خو څه غم کرلی نــــه شمه

مینه یې په زړه کې راکــــرلــې ده
مینې نه قسم خـــــوړلــی نه شمه

ته چې اوسې هلته ښه چابک ځمه
بل خوا تــه قـــــدم وهلی نه شمه

ستا ښکلا په تورو کې رانغاړمه
مات مې شــه قلم لیکلی نه شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوخ نظر

داسې په شوخ نظر خو مه راګوره
هسې نه ستا د تورو سترګو له غبار ځنې
الماس جوړ شي
زما د زړه په شینکي فصل لکه تندر پریوځي
بیا به مې زړه کې ستا د مینې کروندې باندې لمبې پورې کړي
د کابل منډیي، سرای زرداد
۲۰/۱۲/۲۰۰۶

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library